

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΚΟΥΕΓΙΑΡ

Η δεξιά δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα

Να αντικατασταθούν οι ενδοκυπριακές με συνομιλίες της αριστερας

Το περασμένο φθινόπωρο η Κυπριακή Κυβέρνηση αρνήθηκε να δεχτεί ανεπιφύλακτα τους «δείκτες Γκουεγιαρ» για την επανέναρξη των ενδοκυπριακών συνομιλιών. Ζήτησε «διευκρινίσεις» από τον Γ.Γ. του ΟΗΕ, δέχτηκε τη «διαδικασία» και άφησε να τονίσει πως ούτε δέχτηκε ούτε απέρριψε τους «δείκτες». Ο Ντεκτας προχώρησε στην ανακήρυξη της «Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου» και για άλλη μια φορά το αδιέξοδο στο Κυπριακό απόδειξε την μονιμότητά-του.

Οι ηγεσίες των Ελληνοκυπριακών κομμάτων προσπάθησαν στην αρχή να συγκαλύψουν τη χρεωκοπία της πολιτικής-τους με τη δημιουργία εθνικιστικού κλίματος πλασάροντας το σύνθημα της Εθνικής Ενότητας. Πολύ σύντομα αυτή η προσπάθεια κατάρρευσε και άρχισαν οι αλληλοκατηγορίες. Το ΑΚΕΛ και ο ΔΗΣΥ έρριξαν την ευθύνη για την ανακύρωση της ΤΔΒΚ στην Κυβέρνηση που δεν δέχτηκε τους «δείκτες». Η Κυβέρνηση, με την υποστήριξη της ΕΔΕΚ, αντεπιτέθηκε κατηγορώντας τους επικριτές-της για «εξυπηρέτηση των Τούρκων».

Την εικόνα του παράλογου ήλθε να συμπληρώσει η νέα «πρωτοβουλία Γκουεγιαρ». Αυτή τη φορά η Κυπριακή Κυβέρνηση δέχτηκε την «πρωτοβουλία» αλλά και πάλι οι συνομιλίες δεν άρχισαν. Ο Ντεκτας αυτή τη φορά λέει πως δεν είναι εξουσιοδοτημένος να δεχτεί ή ν' απορρίψει λύση γιατί πρόκειται να γίνουν εκλογές στην ΤΔΒΚ.

Τόσα χρόνια άκαρπων συνομιλιών θάπρεπε να πείσουν ακόμα και τους πιο

αφελείς ότι το πρόβλημα δεν βρίσκεται σε «λανθασμένους χειρισμούς» ή πολιτικά λά-

θη. Είναι φανερό πως τίποτε λιγότερο από τη διχοτόμηση δεν πρόκειται να γίνει δεχτό από τον Ντεκτας. Κι ο λόγος είναι απλός. Οποιαδήποτε λύση που θα επιτρέψει τον καπιταλιστικό ανταγωνισμό ανάμεσα στους Ελληνοκύπριους και τους Τουρκοκύπριους κεφαλαιοκράτες θα σημαίνει την επιβολή των πρώτων πάνω στους δεύτερους! Έτσι ο Ντεκτας, σαν εκπρόσωπος της Τουρκοκυπριακής αστικής τάξης, χρησιμοποιεί τις συνομιλίες σαν μέσο για ν' αποσπάσει βήμα προς βήμα την αποδοχή της διχοτόμησης από τους Ελληνοκυπρίους αστούς.

Στην πραγματικότητα ο Ντεκτας πέτυχε σε μεγάλο βαθμό τους στόχους του. Το πέτυχε γιατί από το '74 και μετά είχε με το μέρος-του την στρατιωτική υπεροχή στο νησί. Από τη στιγμή που κατέφερε με τη δύναμη του Τουρκικού στρατού να επιβάλει τον γεωγραφικό διαχωρισμό των κοινοτήτων η θέση των Ελληνοκυπρίων αστών ήταν προβληματική. Δεν είχαν ούτε τα μέσα ούτε τη θέληση ν' αναστρέψουν την κατάσταση με πόλεμο.

Συνέχεια στην 3η σελίδα

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Αντάρτικο
- Δ' Συνέδριο ΕΔΕΚ
- Φόρος Εισοδήματος
- Αναταραχή στις τράπεζες
- Διαδήλωση ΣΥΠΑΕΚ
- Κοινωνικές τάξεις το 21
- Δηλώσεις Σαρτζια
- Κρατικοποίηση — Εργατικός Έλεγχος

ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΠΡΩΤΟΠΟΡΑ ΕΡΓΑΤΙΑ

Εκατομμύρια εργαζόμενοι σ' όλο τον κόσμο βρίσκονται αυτές τις μέρες στο δρόμο του αγώνα για να προστατέψουν τα κεκτημένα τους, το δικαίωμα για δουλειά, το μεροκάματο, ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, συνδικαλιστικές ελευθερίες, δικαιώματα που για την κατάκτησή τους χύθηκε άφθονο εργατικό αίμα.

Αυτές τις μέρες το παγκόσμιο εργατικό κίνημα με το βλέμμα στραμμένο στους ηρωικούς εργάτες του Σικάγου, που την 1η του Μάη του 1885 έδωσαν τη ζωή τους στην πάλη ενάντια στην καπιταλιστική καταπίεση, βρίσκεται και πάλι στους δρόμους του αγώνα για μια κοινωνία αλληλωτική, χωρίς αστούς, χωρίς δούλους κι αφεντάδες, χωρίς σύνορα κι ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

Οι κύπριοι εργαζόμενοι που για τόσα χρόνια τους μιλούσαν για «οικονομικά θαύματα» άρχισαν τώρα να νοιώθουν πιο έντονα την οικονομική κρίση και τα βάρη της πολιτικής της μονόπλευρης λιτότητας. Οι διαθέσιμες των αστών/κεφαλαιοκρατών και της κυβέρνησης είναι τώρα φανερές. Μοναδική τους επιδίωξη είναι να φορτώσουν όλα τα σπασμένα της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων.

Αμέσως μετεξοφολογίες του περασμένου Δεκέμβρη, η Σοσ. Έκφραση προειδοποιούσε για το αναπόφευκτο της αντεργατικής επίθεσης και πως οι αστοί συνηθισμένοι στα ψηλά και

εύκολα κέρδη τους είναι σήμερα αποφασισμένοι να πάρουν πίσω ότι έχουν δώσει πιο πριν.

Η πρόσφατη επίθεση ενάντια στα κεκτημένα των οικοδόμων και η στάση της εργοδοσίας σε διάφορες βιομηχανίες όπως στη βιομηχανία Λιπασμάτων, στο Ραδιοσταθμό Ζυγίου, στα Συσκευαστήρια Λ/σού-Πάφου, στις Τράπεζες δεν αποτελούν παρά τη συνέχιση της ίδιας πορείας του κτυπήματος του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης, από τους εργοδότες και τους βιομήχανους.

Χωρίς κανένα δισταγμό βλέπουμε σήμερα να ετοιμάζεται μια νέα επίθεση της αστικής τάξης με στόχο νέες φορολογίες, το πάγωμα των μισθών, το κτύπημα του τιμάρηθμου, τις περικοπές στις δημόσιες δαπάνες, το κλείσιμο εργοστασίων.

Η τιμαριθμική αναπροσαρμογή, αυτή η σημαντική κατάκτηση της εργατικής τάξης, βρίσκεται από καιρό στο στόχαστρο και των εργοδοτών και της κυβέρνησης. Και ο ΟΕΒ και το ΚΕΒΕ με δηλώσεις τους έκαμαν ξεκάθαρη αυτή τη θέση τους για τον τιμάρηθμο.

Οι συνταγές που μ' αυτές υπολογίζουν οι αστοί πως θα ξεπεράσουν ή θα σταματήσουν την κρίση έχουν σήμερα δοκιμαστεί σ' όλες σχεδόν τις καπιταλιστικές οικονομίες, αναπτυσσόμενες και μη, αλλά τα αποτελέσματα ήταν ακρι-

Συνέχεια στη σελ. 12

Οι εργάτες κέρδισαν την πρώτη μάχη
Ο αγώνας συνεχίζεται

ΣΤΙΣ ΜΕΣΑΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΕΚΤΕΝΕΣ ΔΙΣΕΛΙΔΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Δ' ΣΥΝΕΔΡΙΟ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Ο προβληματισμός της βάσης συνεχίζεται

Στις 9-10-11 του Μάρτη πραγματοποιήθηκε το Δ' Συνέδριο του σοσιαλιστικού κόμματος ΕΔΕΚ. Οι προετοιμασίες γι' αυτό το συνέδριο και κύρια η προετοιμασία των εγγράφων άρχισε από τα τέλη Οκτωβρίου. Τα τρία κύρια έγγραφα, το Οργανωτικό, η Έκθεση Δράσης και το Πολιτικό κανονικά θα έπρεπε να κατεβούν προσυμφωνημένα στις Ο.Β για συζήτηση. Αυτό έγινε σε μερικές Ο.Β αλλά υπήρχαν και ολόκληρες τοπικές ομάδες που δεν κατόρθωσαν να συζητήσουν τα έγγραφα διότι τους ήρθαν τις τελευταίες μέρες ή δεν λειτουργούσαν λόγω έλλειψης καθοδήγησης - άσχετο αν στο τέλος τούτες οι «ανυπαρκτες» Ο.Β έστειλαν και αντιπροσώπους.

Κάθε Ο.Β μπορούσε να αντιπροσωπευθεί στο συνέδριο με βάση τον αριθμό των εγγεγραμμένων μελών της ομάδας. Δυστυχώς το θέμα της αντιπροσωπείας αντί να λειτούργησει δημοκρατικά περιορίστηκε πάνω σε θέματα τυπικών διαδικασιών. Λίγο χρόνο πριν το συνέδριο είχε ανακοινωθεί πως για να δικαιούται κάποιος να εκλεγεί σαν αντιπρόσωπος έπρεπε να είναι μέλος του κόμματος - με ταυτότητα - για τουλάχιστο έξι μήνες. Έτσι άτομα που μπορεί να λειτουργούσαν μέσα σε ομάδες για 1-2 χρόνια και πραγματικά δούλευαν για το κόμμα δεν μπορούσαν να βάλουν υποψηφιότητα λόγω ταυτότητας. Πολλοί όμως (ευνοούμενοι της γραφειοκρατίας) κατάφεραν να εκλεγούν από άλλα σώματα όπως κλαδικές επιτροπές, νεολαία, που σε πολλές περιπτώσεις ήταν ανύπαρκτα σώματα. Επίσης, παρόλο που ο χώρος που θα γινόταν το συνέδριο ήταν αρκετά μεγάλος, είχε τοισαί στις Ο.Β πως υπήρχε πρόβλημα χώρου και το πολύ 40-50 παρατηρητές θα μπορούσαν να παρακολουθήσουν τις εργασίες του συνεδρίου. Έτσι μ' αυτό τον τρόπο προκαταλάβαιναν τα μέλη αρνητικά και δεν τους έδιναν την ευκαιρία να δηλώσουν συμμετοχή έστω και σαν παρατηρητές.

Τέλος όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο, πολλοί συναγωνιστές εμποδίστηκαν να λάβουν μέρος στο Συνέδριο με διάφορα άλλα μέσα συμπεριλαμβανομένων και αποβόλων.

ΕΚΘΕΣΗ ΔΡΑΣΗΣ

Το Σάββατο στις 10 Μαρτίου έγινε εισήγηση από τον Γ.Γ. του κόμματος Τάκη Χ' Δημητρίου πάνω στην Έκθεση Δράσης και επακολούθησε συζήτηση. Παρόλο που υπήρχε μια συνειδητή προσπάθεια από μέρους των γραφειοκρατών οι σύνεδροι να είναι κύρια «δικιοί τους», εντούτοις υπήρχε μεγάλος προβληματισμός στο συνέδριο. Τούτο φανερώνει πως παρόλες τις προσπάθειες από μέρους της γραφειοκρατίας να φιωώσει κάθε διαφορετική φωνή, να απομονώσει κάθε στοιχείο που προβληματίζεται εκτός της πολιτικής της ηγεσίας του κόμματος εντούτοις υπάρχουν στοιχεία μέσα στο κόμμα που έχουν διαφορετικές πολιτικές απόψεις, και προβληματισμούς.

Στην συζήτηση παρόλο που ζητήθηκε από ορισμένους συνέδρους να δοθεί παραπάνω ανα-

φορά για την Α. Πτέρυγα και τις αποβολές, το θέμα δεν συζητήθηκε σχεδόν καθόλου. Και τούτο έγινε διότι η Α. Πτέρυγα τελικά αποδείχτηκε πως δεν είναι τα 5-6 άτομα που αποβλήθηκαν διότι «έκαναν φράζα μέσα στο κόμμα» το 79-80 αλλά είναι μια σοβαρή πολιτική τάση που οι θέσεις της έχουν μεγάλη απήχηση μέσα στην βάση του κόμματος.

ΕΚΛΟΓΕΣ

Η ηγεσία του κόμματος απέδωσε μετεκλογικά την αποτυχία του 8% σε εξωγενείς παράγοντες (όπως είναι η πώληση ΑΚΕΛ-ΔΗΣΥ ο εξαγορασμός των ψήφων με την χρησιμοποίηση της κρατικής μηχανής κ.α.). Μ' αυτό τον τρόπο απέφυγε να συσχετίσει την αποτυχία με τις πολιτικές της θέσεις, την προεκλογική πολιτική που ακολούθησε όπως και την οργανωτική κατάσταση του κόμματος.

Στην συζήτηση, κάποιος σύνεδρος εξέφρασε την άποψη πως η ΕΔΕΚ προεκλογικά είχε νερώσει το πρόγραμμά της, πως διατηρούσε ήπια στάση απέναντι στο ΔΗΣΥ - στο βαθμό που πολλοί διερωτούνται γιατί η ΕΔΕΚ και το ΔΗΣΥ δεν συνεργάζονταν - και όλα αυτά με στόχο το κέρδιμα ψηφοφόρων απ' αυτό το χώρο. Συνεχίζοντας είπε πως υπήρχε και υπάρχει η ανάγκη συνεργασίας μόνο των αριστερών κομμάτων και πως θα έπρεπε η ΕΔΕΚ να καλέσει το ΑΚΕΛ σε συνεργασία πράγμα που έκανε δυστυχώς μόνο 2-3 μέρες πριν τις εκλογές με την κυκλοφορία κάποιου φυλλαδίου, κι αυτό σε επίλεκτους περιορισμένους χώρους.

Ο σύντροφος είχε απόλυτο δικίο εκφράζοντας τα πιο πάνω. Διότι η ΕΔΕΚ σαν αριστερό κόμμα θα έπρεπε καλώντας το ΑΚΕΛ σε Ενιαίο Μέτωπο με κοινό πρόγραμμα να διεκδικήσει τις εκλογές για την ανάδειξη μιας αριστερής κυβέρνησης που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα των Κυπρίων εργαζομένων και όχι να ξεχάσει τον ταξικό χαρακτήρα της κοινωνίας και να ερωτοτροπεί με το ΔΗΣΥ.

«ΤΑ ΝΕΑ»

Το άλλο θέμα που συζητήθηκε, ήταν το θέμα της εφημερίδας «ΤΑ ΝΕΑ». Τα σημεία που θίχτηκαν είχαν σχέση με την κυκλοφορία της ότι δηλαδή τα μέλη της ΕΔΕΚ είναι περισσότερα από τα φύλλα που πουλιούνται καθημερινά, και το θέμα της ύλης (αυστηρή κριτική για την σελίδα των διαφημίσεων του Καμπιρέ κάθε Σαββάτο, «ελαφρή» δημοσιογραφία κ.α.).

Φυσικά τα δυο πιο πάνω σημεία είναι αλληλένδετα μεταξύ τους. Λόγω της έλλειψης υλικού, της κακής παρουσίας πολλοί - ακόμα και μέλη - δεν θέλουν να την αγοράσουν διότι δεν βρίσκουν τίποτε το αξιόλογο να διαβάσουν.

Τον τελευταίο καιρό η εφημερίδα έχει ολόκληρη σελίδα για τον Κυνηγό, μαγειρική, τα αθλητικά παίρνουν 1-2 σελίδες και όλα αυτά σε μια προσπάθεια να αυξησει το αναγνωστικό της

κοινό. Μα ένας που θέλει να διαβάσει μια τέτοιου είδους εφημερίδα θα προτιμήσει μια από τις αστικές εφημερίδες. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είναι που εκδόθηκε και το Κυριακάτικο δεκαπενθήμερο ένθετο «Τα Ανθρώπινα». Σ' αυτό το ένθετο αντί να θίγονται τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η πλειοψηφία των εργαζομένων στην Κύπρο, προβάλλοντας ταυτόχρονα και τις θέσεις της ΕΔΕΚ, δίνονται συνεντεύξεις από μεγάλα ονόματα ποδοσφαιριστών, δίνονται συμβουλές για το «πώς να κτίσετε ένα σπίτι», ολοσέλιδα άρθρα για γνωστές περιπτώσεις ανθρώπων που είχαν κάποιο πρόβλημα στη ζωή.

Τα «ΝΕΑ» αγοράζονται από αριστερούς εργάτες, από ανθρώπους που ζητούν να βρουν και κάτι άλλο εκτός από αθλητικά εκτός από συνεντεύξεις ποδοσφαιριστών.

Τα «ΝΕΑ» σαν εφημερίδα ενός κόμματος που παλεύει για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας πρέπει να έχει άρθρα με εργατικά θέματα - αναφορές και προβολή απεργιών, προβλήματα διαφόρων χώρων δουλειάς, διεθνή θέματα και εξελίξεις (τί γίνεται στις άλλες χώρες, σημαντικές κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης, κατάσταση των αριστερών δυνάμεων) και οπωσδήποτε άρθρα για τα εσωτερικά πολιτικά θέματα με τις θέσεις του κόμματος.

Μ' αυτό τον τρόπο είναι που θα αυξηθεί η κυκλοφορία και όχι με τις διάφορες δημοσιογραφικές μανούβρες.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Ένα άλλο σημείο που θίχτηκε στην συζήτηση ήταν και το θέμα του επίσημου χρώματος. Παλιά, το επίσημο χρώμα της ΕΔΕΚ ήταν το κόκκινο και έμβλημα η γροθιά. Το κόκκινο έχει καθιερωθεί σαν ένα επαναστατικό χρώμα, σαν το χρώμα της εργατιάς. Έτσι μετά την στροφή του κόμματος προς τα δεξιά άλλαξε και το χρώμα έγινε πράσινο, άσπρο, κίτρινο και μόνο κάποτε κόκκινο...

Τα πιο αγωνιστικά στοιχεία της βάσης δυσανασχετούν μ' α-

φήτη την διαφοροποίηση διότι συνδέουν το κόκκινο με την πάλη, με τον αγώνα για την αλλαγή της κοινωνίας. Εξαρτάται από την βάση αν θα δεχτεί τούτη την διαφοροποίηση. Πρέπει να παλαίψει για να διατηρηθεί το κόκκινο σαν το επίσημο χρώμα.

ΣΤΕΛΕΧΩΝ-ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Στο Οργανωτικό, η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από δυο άξονες - την έλλειψη στελεχών και την ανάγκη για ιδεολογικό ανέβασμα των μελών. Δυστυχώς όμως, δεν εντοπίστηκαν οι τρόποι με τους οποίους μπορούν να ξεπεραστούν τούτα τα προβλήματα.

Τα τελευταία 4 χρόνια, δόθηκε έμφαση στην μαζική δουλειά, στις μετωπικές οργανώσεις, στους συλλόγους και αυτό αποδείχτηκε πως ήταν σε βάρος της εσωκομματικής δουλειάς. Οι πιο πολλές Ο.Β αδρανοποιήθηκαν υπήρξαν σοβαρά προβλήματα με τις Ε.Ε. παρουσιάστηκε έλλειψη στελεχών, με εφαρμογή πλάνων δουλειάς και σίγουρα αυτή η κατάσταση είχε και αντίκτυπο στην προεκλογική δουλειά του κόμματος από οργανωτικής άποψης. Η εσωκομματική δουλειά θα πρέπει να βασίζεται κύρια πάνω στην λειτουργία των Ο.Β. θα πρέπει οι Ο.Β. να συνεδριάζουν τακτικά και όχι μόνο όταν υπάρχει ειδικός λόγος. Σε κάθε σύσκεψη να υπάρχει εκτός των πρακτικών θεμάτων και ιδεολογικό θέμα (κάποια πολιτική εξέλιξη ή θεωρητικό θέμα). Οι Ο.Β. να είναι οι χώροι μέσα από τους οποίους να ξεκαθαρίζονται πολιτικά τα μέλη για να μπορούν να δώσουν καθοδήγηση μετά και μέσα στις μαζικές οργανώσεις.

Από την άλλη, μέσα από τις μετωπικές οργανώσεις, τα μέλη του κόμματος θα πρέπει να είναι τα καθοδηγητικά στελέχη όπου μέσα από τη δουλειά τους να κερδίζουν μέλη στις οργανώσεις και στο κόμμα. Δηλαδή χρειάζονται στελέχη, χρειάζονται άτομα με εξάκαθορο ιδεολογικό - πολιτικό επίπεδο, ξεκάθαρες προοπτικές. Και ενώ στο παρελθόν είχε δοθεί τόση βαρύτητα στους συλλόγους, στην ουσία τούτοι οι χώροι είναι

σχεδόν άδεια, δεν κατάφεραν να συσπειρώσουν γύρω τους οπαδούς, δεν κατάφεραν να κερδίσουν άτομα και να τα διοχετεύσουν στο κόμμα. Για να μπορέσουν κι αυτές οι οργανώσεις να λειτουργήσουν σωστά, να μαζικοποιηθούν, πρέπει να λειτουργήσουν πρώτα οι Ο.Β με τον τρόπο που αναφέρθηκε και πιο πάνω.

Επίσης η λειτουργία σχολής στελεχών πάνω σε τακτική βάση και η εξήγηση στα μέλη της σημασίας που θάχει η παρουσία τους σ' αυτές, είναι ένας ακόμα θεσμός που θα βοηθήσει στο ιδεολογικό - πολιτικό ανέβασμα των μελών και κατ' επέχταση στην αύξηση των στελεχών.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ενώ στη συζήτηση κατά τη διάρκεια του συνεδρίου, είχε θιχτεί πολλές φορές ότι στις συνεδριάσεις της Κ.Ε. απουσίαζαν κατ' επανάληψη πολλά άτομα, ότι εκλεγόνταν προσωπικότητες σ' αυτό το όργανο χωρίς ουσιαστική συμμετοχή, η εκλογή της νέας Κ.Ε. ενώ έμπασε νέο αίμα στο σώμα, έγινε στην ίδια βάση όπως και προηγούμενως.

Γι' αυτό δεν φτάνει τα μέλη του κόμματος. Ο τρόπος που διεξάγεται το όλο Συνέδριο όπως και οι εκλογές Κ.Ε. δεν αφήνουν περιθώρια κατανόησης της σημασίας ενός τέτοιου οργάνου.

Η Κ.Ε. δεν πρέπει να αποτελείται από «προσωπικότητες» για να έχει «κύρος». Πρέπει να απαρτίζεται από τα ανώτερα στελέχη του κόμματος, από αγωνιστές με ιδεολογικό επίπεδο ή και αξιόλογη δράση που να έχουν ταυτόχρονα άμεση επαφή με την βάση. Είναι το σώμα που πρέπει να πιάσει το σφυγμό της βάσης, να μπορεί σ' οποιαδήποτε στιγμή να δώσει καθοδήγηση και να πάρει μια σωστή πολιτική απόφαση.

Όπως εισηγήθηκε στο συνέδριο (αλήθεια γιατί τόσο αργά, για να μην υλοποιηθεί;) ο

Η δεξιά δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα

ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Συνέχεια από τη 1

Έτσι ενώ από τη μια αγωνίζονται να συγκρατήσουν την αγανάκτηση των μαζών μιλώντας για «μακροχρόνιο αγώνα» και δημιουργώντας συνεχώς ψευδαισθήσεις για «λύση» και επιστροφή των προσφυγών, από την άλλη συγχίζαν τις κερδοσκοπικές-τους δραστηριότητες και προετοίμαζαν το έδαφος για την αποδοχή της διχοτόμησης.

Οι Ελληνοκύπριοι αστοί έχουν πια δεχτεί πως η κατάσταση στην Κύπρο δεν πρόκειται ν' αλλάξει σημαντικά. Έχουν δεχτεί πως η μεγάλη πλειοψηφία των προσφύγων δεν πρόκειται να επιστρέψει. Έχουν δεχτεί πως η Κύπρος θα μείνει χωρισμένη. Έχουν δεχτεί πως μια πιθανή ομοσπονδία θα είναι χαλαρή. Έχουν ακόμα δεχτεί πως οι αναπροσαρμογές στη διαχωριστική γραμμή θα είναι μικρές. Ούτε λίγο ούτε πολύ αυτό που σήμερα φαινομενικά εμποδίζει τη λύση είναι η άρνηση του Ντενκτας να δώσει το Βαρώσι.

Σ' αυτή την πορεία η Ελληνοκυπριακή αριστερά δεν μπόρεσε να προσφέρει τίποτε καλύτερο. Η ΕΔΕΚ κατάλαβε σωστά ότι οι συνομιλίες δεν μπορούν να δώσουν λύση μα απότυχε να καταλάβει πως είναι αδύνατο για τους αστούς ν' αποτρέψουν την διχοτόμηση. Αυτό την οδήγησε σε μια εθνικιστική τοποθέτηση επιδιώκοντας την αντιστροφή του στρατιωτικού ισοζυγίου και εξαναγκασμο του Ντεκτας σε συμβιβασμο. Όμως ούτε το στρατιωτικό ισοζύγιο μπορεί ν' αλλάξει ούτε οι μάζες πειθόνται πια για μια τέτοια προοπτική. Με τη στάση της η ΕΔΕΚ το μόνο που κατάφερε είναι να χάσει τις τεράστιες δυνατότητες ανάπτυξης που είχε μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα και να κερδίσει τη δυσπιστία της Τουρκοκυπριακής αριστερας.

Απο την άλλη το ΑΚΕΛ βλέπει πως το στρατιωτικό ισοζύγιο δεν μπορεί ν' αλλάξει αλλά αρνείται να δει πως

Απο παλιότερες κινητοποιήσεις της Σ.Ν. ΕΔΕΝ όταν το Κόμμα και η Νεολαία είχαν σαν κύριο σύνθημα τους το Ενιαίο Μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων.

Αυτό το Μέτωπο αποτελεί σήμερα την μόνη διεξοδα στα αδιέξοδα που δημιούργησαν οι αστοί.

είναι αδύνατο να βρεθεί λύση μέσα από τις ενδοκυπριακές συνομιλίες. Επιμένει να ελπίζει πως αν οι Ελληνοκύπριοι αστοί κάμουν αρκετές υποχωρήσεις ο Ντεκτας θα δεχτεί κάποια λύση. Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς τι είναι αυτές οι υποχωρήσεις. Το ΑΚΕΛ ποτε δεν μπόρεσε συγκεκριμένα να τις προτείνει. Και παρα την συνθηματολόγησή-του για «επαναπροσέγγιση», αυτή και μόνο η συνεργασία του με τη δεξιά δείχνει την εθνικιστική νοοτροπία που κρύβεται πίσω από τις θέσεις-του πάνω στο εθνικό πρόβλημα. Γιατι είναι αδύνατο

να υπάρξει «επαναπροσέγγιση» ανάμεσα στους Ελληνοκύπριους και τους Τουρκοκύπριους αστούς.

Βλέπουμε λοιπόν τα δυο Ελληνοκυπριακά αριστερά κόμματα ν' αναζητούν, το καθένα με τον τρόπο του, καπιταλιστική λύση στο Κυπριακό πρόβλημα. Παράλληλα τα Τουρκοκυπριακά αριστερά κόμματα ακολουθούν παρόμοια πολιτική. Ψηφίζουν υπέρ της ανακήρυξης της ΤΔΒΚ «για να μην απομονωθούν από τις μάζες» και ζητούν λύση μέσα από τις ενδοκυπριακές συνομιλίες. Όπως και το ΑΚΕΛ, περιορίζουν την κριτική τους στον Ντεκτας στο ότι δεν είναι «πιο διαλλακτικός».

ζες θ' αρχίσουν να συνειδητοποιούν πως πρέπει να στραφούν αλλού για κάποια διεξοδα. Κι αυτή η διεξοδος μπορεί να προσφέρει μόνο από την εργατική τάξη.

Τα αριστερά κόμματα μέρα με τη μέρα σπρώχνονται σε ολοένα και μεγαλύτερη σύγκρουση με τη δεξιά. Στο Βορρά η αντιπολιτευτική τους δράση γίνεται όλο και πιο έντονη με διαφωνίες σε όλα τα επίπεδα. Στο νότιο η συνεργασία ΑΚΕΛ - ΔΗΚΟ είναι ζωντανή μόνο στα χαρτιά και βλέπουμε όλο και πιο συχνά στη βουλή την ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ να ψηφίζουν μαζί ενάντια στο ΔΗΚΟ - ΔΗΣΥ. Στους επόμενους μήνες αυτή η τάση θα δυναμώσει. Γιατι η ρίζα των προβλημάτων βρίσκεται στην καπιταλιστική δομή της κοινωνίας. Και το εθνικό πρόβλημα δεν αποτελεί εξαίρεση.

Η εργατική τάξη έχει τη δύναμη να λύσει το Κυπριακό. Τα αριστερά κόμματα πρέπει ν' αντικαταστήσουν τις χρεωκοπημένες διακοινωνικές συνομιλίες με συνομιλίες ανάμεσα στα κόμματα της αριστερας. Τέτοιες συνομιλίες μπορούν εύκολα να καταληξούν σε συμφωνία γιατί δεν θα εμποδίζονται από τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών. Φυσικά για την εφαρμογή μιας τέτοιας συμφωνίας θα πρέπει να γίνει αγώνας για την κατάληψη της εξουσίας από την αριστερά. Καμμία συνεργασία με τη δεξιά δεν μπορεί να προσφέρει οτιδήποτε άλλο εκτός από την απογοήτευση στις μάζες.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Όσο το βορρά όσο και στο νότιο αρχίζουν σιγα - σιγα να επιβάλλουν μια νέα συνείδηση μέσα στις μάζες. Η προσπάθεια που γίνεται σήμερα από τους αστούς για να βρουν μια λύση του Κυπριακού είναι ίσως η τελευταία. Τόσο οι Τουρκοκυπριακές όσο και οι Ελληνοκυπριακές μάζες έχουν κουραστεί και απογοητευτεί από την ανικανότητα των ηγετών τους. Αυτή τη στιγμή είναι έτοιμες να δεχτούν οποιαδήποτε λύση τους προσφέρουν. Τίποτε δεν εμποδίζει τους αστούς να βρουν μια λύση, εκτός από τα αντικρουόμενα συμφέροντά τους. Αν αποτύχει κι αυτή η προσπάθεια, και όλα δείχνουν πως θ' αποτύχει, οι μά-

Δ' ΣΥΝΕΔΡΙΟ

πρόεδρος του κόμματος, ο κατάλογος με τις υποψηφιότητες για την νέα Κ.Ε θα πρέπει να κατεβαίνει στις Ο.Β τουλάχιστο ένα μήνα προηγουμένως. Μ' αυτό τον τρόπο, θα μπορούν οι συνέδριοι να ψηφίζουν άτομα για την Κ.Ε ξέροντας την πολιτική τους δράση μέσα στο κόμμα, για να μην παρουσιάζεται το φαινόμενο να ψηφίζουν άτομα απλώς επειδή γνωρίζουν το όνομα.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΣΗΓΗΣΗ

Συνέχιση της ίδιας δεξιάς πορείας

Η ομιλία του Β. Λ την Παρασκευή και η πολιτική εισήγηση της Κυριακής χαρακτηρίζονταν από έντονο εθνικισμό. Σχεδόν στην ολότητα τους οι ομιλίες αυτές καταπατήθηκαν με το εθνικό θέμα όπου έγινε μία έντονη προσπάθεια να γίνει πειστική η θέση της «δυναμικής παρουσίας της Ελλάδας», της «Αμυντικής θωράκισης», και της καθόδου ελληνικών στρατευμάτων.

Ούτε λέξη για τους Τ/κύπριους - καμιά ταξική ανάλυση του ζητήματος, σάμπως και μιλούσε ένας «εθνικός» ηγέτης κι όχι ο πρόεδρος ενός σοσιαλιστικού κόμματος το καταστατικό του οποίου υποστηρίζει τον επιστημονικό σοσιαλισμό.

Η βάση του κόμματος δεν φάνηκε να ενθουσιάζεται και πολύ με τα γνωστά δημαγωγικά συνθήματα και τον εθνικισμό. Την Παρασκευή - που το Συνέδριο ήταν ανοιχτό για όλους - η βάση χειροκρότησε έντονα οτιδήποτε φαινόταν επαναστατικό σοσιαλιστικό ή αριστερό (Αντιπρόσωποι Ο.Α.Π., Κούβας, Ελλάδας κοκ.) τραγούδησε με ενθουσιασμό το Λεύτερο κυμα-

τίζοντας κόκκινες σημαίες και γροθιές - αλλά δεν χειροκρότησε θερμά τις εθνικιστικές τοποθετήσεις.

Στο ίδιο το Συνέδριο αμφισβητήθηκε η υπερβολική ταύτιση με τον Παπανδρέου από την οποία απουσιάζει κάθε κριτική. Καυστηριάστηκε επίσης η συμμετοχή στη Σοσιαλδημοκρατική Διεθνή γιατί - όπως χαρακτηρίστικά ανέφερε ένας σύνεδρος - πολλά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα (που έστειλαν αντιπροσώπους, στο Συνέδριο) αποτελούν «τροχοπέδη στο Σοσιαλισμό».

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Οι φωνές αμφισβήτησης και προβληματισμού που ακούστηκαν στο Συνέδριο ήταν σίγουρα λίγες, μια και δεκάδες τέτοιες φωνές φημώθηκαν έγκαιρα πριν με οργα-

νωτικές μανούβρες κι αποβολές. Πολλές άλλες φωνές δεν βρήκαν τον τρόπο να εκφράσουν τους προβληματισμούς τους μέσα στο ίδιο το Συνέδριο. Η γραφειοκρατία συνεχίζει έτσι την κυριαρχία της μέσα στο κόμμα και μετά το Δ' Συνέδριο. Αυτό δεν πρέπει να απογοητεύει τους αγωνιστές συντρόφους, της βάσης. Το κόμμα δεν είναι η ηγεσία. Είναι τα μέλη και τα στελέχη που το έχτισαν και που αρνιούνται να το χαρίσουν στους γραφειοκράτες.

Ο αγώνας για την επιστροφή του Σ.Κ ΕΔΕΚ στις επαναστατικές του παραδόσεις και στην εργατική τάξη όπου ανήκει θα συνεχίσει με αμείωτη σκληρότητα μέχρι τη Νίκη. Το μέλλον ανήκει στο Σοσιαλισμό.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

Π. Μαστρογιαννοπουλος

ΚΥΠΡΟΣ

σοσιαλιστική προοπτική
η μόνη διεξοδος
στο αλυτο εθνικό
και κοινωνικό πρόβλημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ Σ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ Τηλ. 61553

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Ο ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΑΔΙΚΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Το πιο πολυσυζητημένο πρόβλημα μέσα στην Εργατοϋπαλληλική τάξη σήμερα είναι η τροποποίηση του νόμου περί φόρου εισοδήματος. Αυτό δεν είναι τυχάιο:

Με τη συμφωνία που έγινε το Μάρτη του 1981 μεταξύ της κυβέρνησης και των συνδικαλιστικών οργανώσεων για το φόρο εισοδήματος, η κυβέρνηση ανέλαβε την υποχρέωση να μελετήσει νέα τροποποίησή του νόμου που να είναι υπέρ των εργαζομένων ο οποίος και θα είχε αναδρομική ισχύ από την 1-1-83.

Στην υποχρέωση της αυτή η κυβέρνηση δεν ανταποκρίθηκε, αλλά απλώς μετέθεσε την υποχρέωση της για τη 1-1-84.

Στο διάστημα όμως μεταξύ 81-84 ο πληθωρισμός ανέβηκε στα 22% και ο φόρος εισοδήματος εκατάντησε καρκίνωμα για τους μισθούς των εργαζομένων. Οι προτάσεις που τελικά υποβλήθηκαν από την κυβέρνηση όχι μόνο δεν ανακουφίζουν τους εργαζόμενους αλλά έχουν σαν κύριο χαρακτηριστικό την αύξηση των εσόδων του κράτους από 49 εκ. που ήταν το 83 σε 60 το 84. Παρόμοιες αυξήσεις προνοούνται και για τα επόμενα χρόνια.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις παρά την μακρόχρονη καθυστέρηση για την τροποποίηση αρκούνται στο να εκφράζουν τις ανησυχίες τους για την καθυστέρηση χωρίς να ασκούν καμιά ουσιαστική πίεση προς την κυβέρνηση παράλληλα δηλώνουν και δημοσιεύουν τις δικές τους απόψεις για το φόρο εισοδήματος, βρίσκουν τα σημεία που διαφωνούν και διαπληχτίζονται μεταξύ τους ενώ αφήνουν στο περιθώριο τα ση-

μεία που συμφωνούν παρά το ότι είναι και τα ποιο ουσιαστικά.

Έτσι βλέπουμε κύρια την ΠΕΟ και την ΣΕΚ να έχουν πολύμηνους διαφισμούς για το πως θα κατανεμηθούν τα φορολογικά βάρη μέσα στα διάφορα τμήματα της εργατοϋπαλληλικής τάξης αφήνοντας την Κυβέρνηση στην ησυχία της.

Αυτό όμως που έχει μεγαλύτερη σημασία είναι η δικαιότερη

κατανομή των φορολογικών βαρών μεταξύ των τάξεων. Δικαιότερη κατανομή δηλαδή μεταξύ της Εργατικής και της καπιταλιστικής τάξης και όχι η δικαιότερη κατανομή μέσα στην εργατοϋπαλληλική τάξη.

Για να καταλάβουμε σε ποιο βαθμό υπάρχει αυτή η αδικία παραθέτουμε τον ποιο κάτω πίνακα.

Από την πικετοφορία εκπροσώπων όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων που έγινε στις 22 του Μάρτη. Αν αντί για εκπρόσωπους - κυρίως έμμισθους οι συντεχνίες κατέβαζαν τις 150.000 μέλη τους σε απεργία - διαδήλωση η κυβέρνηση δεν μπορούσε παρά να υποχωρήσει μπροστά στην ακατανίκητη δύναμη της εργατικής τάξης.

Αυτή τη δύναμη οι συντεχνίες πρέπει να πιεστούν να χρησιμοποιήσουν - όχι μόνο για το Φόρο εισοδήματος - αλλά για όλες τις διεκδικήσεις των εργαζομένων.

οι εργαζόμενοι.

Πάταξη της Φοροδιαφυγής Οι καταθέσεις των εταιρειών για το 83 στις τράπεζες φτάνουν τα 60 εκ. ενώ στα βιβλία τους υπήρχαν γραμμένα μόνο 5 εκ. καταθέσεις. Για τις καταθέσεις στο εξωτερικό δεν γνωρίζουμε. Η Κυβέρνηση από τη φύση της είναι υποχρεωμένη να κλείνει τα μάτια γι' αυτό άλλο αίτημα μας πρέπει να είναι:

Η δημοσίευση των φορολογικών καταλόγων Αυτό τουλάχιστο θα μας έδειχνε το μέγεθος της φοροδιαφυγής και φοροαποφυγής.

Αυτά τα αιτήματα υποστηρίζονται κατά καιρούς

από όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Είναι καιρός να ξεφύγουμε από την απλή αναφορά των αιτημάτων μας και να προχωρήσουμε δυνατά όλοι οι Εργαζόμενοι ενωμένοι στη διεκδίκηση αυτών των τόσων σημαντικών αιτημάτων σχετικά με το φόρο εισοδήματος. Αφού όλοι συμφωνούμε δι εργαζόμενοι και οι οργανώσεις μας «τουλάχιστο φραστικά» είναι απαραίτητο να περιμένουμε με ευχές να λυθεί το πρόβλημα. Η πείρα του συνδικαλιστικού Κινήματος απέδειξε ότι το δικαίο τους οι εργαζόμενοι μόνο με το χέρι τους μπορούν να το πάρουν.

Δημήτρης

ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

ΕΡ/ΛΟΙ		ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ
70	13,6%	69,3%
73	31,5%	49,8%
79	52%	33%
83	65%	25%

(Ας σημειωθεί πως το ποσοστό της εργατοϋπαλληλικής τάξης στο εθνικό εισόδημα ελάχιστο έχει αυξηθεί)

Όπως βλέπουμε από τον πιο πάνω πίνακα χρόνο με το χρόνο τα φορολογικά βάρη πολλαπλασιάζονται πάνω στους ώμους των εργαζομένων προς όφελος των εργοδοτών.

Για την αδικία αυτή όπως και για δικαιότερη κατανομή των φορολογικών βαρών μιλούν όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις. Πέραν όμως από την απλή αναφορά σε κάποια προπαγανδιστικά άρθρα η δικαιότερη κατανομή των φορολογικών βαρών πρέπει να γίνει ένα κοινό λάβαρο αγώνα, όπως και μια σειρά άλλα ουσιαστικά αιτήματα σχετικά με το φόρο στα οποία συμφωνούν: Τέτοια αιτήματα είναι:

Άμεση και όχι έμμεση φορολογία. Η έμμεση φορολογία πλήττει

κύρια τους Εργαζόμενους.

Τιμαριθμοποίηση των φορολογικών συντελεστών και εκπτώσεων. Με αυτό το τρόπο περιορίζεται η άδικη αύξηση των φορολογικών βαρών στους εργαζόμενους λόγω πληθωρισμού.

Φορολογία του πλούτου είναι απαραίτητο να φορολογούνται μισθοί των 160 λιρών μηνιαίως ενώ μένουν ουσιαστικά αφορολόγητα εκατομμύρια κινήτης και ακίνητης περιουσίας.

Μεγαλύτερη φορολογία της Εργοδοτικής τάξης Όχι στα φορολογικά κίνητρα Η πείρα απόδειξε ότι κανένα αποτέλεσμα δεν φέρνουν, παρά μόνο μειώνουν τα έσοδα του κράτους τα οποία στο τέλος πληρώνουν

ΝΕΑ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Πλούτη για τους τραπεζίτες

Προβλήματα για τους υπαλλήλους

Σε αναβρασμό βρίσκονται πάλι οι Τραπεζικοί Υπάλληλοι με τις εξελίξεις που πήρε η εργατική Διαφορά στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας. Η αδιαλλαξία της εργοδοσίας έχει φτάσει στο απροχώρητο και «απειλείτε η εργατική ημερία» με απεργία κι άλλες κινητοποιήσεις των υπαλλήλων της Εθνικής.

Η Εθνική Τράπεζα, που μέχρι τώρα φαινόταν σαν ο καλύτερος εργοδότης από τις άλλες τράπεζες, με ψηλότερους μισθούς, πρόσθετα επιδόματα τέκνων, 14ον μισθό κι άλλα ωφελήματα, καταστρατηγεί αυτή τη στιγμή τις συλλογικές συμβάσεις και δεν δίνει στους υπαλλήλους της τις προσαυξήσεις με τον συμφωνημένο τρόπο. Το αποκορύφωμα της αδιαλλαξίας της εργοδοσίας είναι και η υποβολή αντιαιτημάτων της εργοδοσίας για κατάργηση κεκτημένων δικαιωμάτων τα οποία έχουν κερδηθεί με πολλούς αγώνες των τραπεζοϋπαλλήλων.

Οι Τράπεζες, οργανωμένες μεθοδικά κάτω από τον σύνδεσμο Τραπεζών και σε συνεργασία με τον σύνδεσμο εργοδοτών, προσπαθούν με κάθε τρόπο να περιορίσουν τις πα-

ραχωρήσεις προς τους υπαλλήλους τους χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα που έχουν στη διάθεσή τους και κυρίως χρησιμοποιούν το επιχείρημα της χαμηλής αύξησης της παραγωγικότητας για να κρατούν τις μισθολογικές αυξήσεις σε χαμηλά επίπεδα. Πως μπορούν όμως να μιλούν για χαμηλή παραγωγικότητα τη στιγμή που η αύξηση των κερδών στις τράπεζες ανέρχονται σε εκατομμύρια; Η Τράπεζα Κύπρου σε πρόσφατη ανακοίνωσή της μιλά για κέρδη ύψους 5,3 εκατομμύρια λίρες για το 1983 σε σύγκριση με 4,2 εκατομμύρια το 1982. Το μέρος που θα καταβληθεί στους μετόχους της θα είναι 15% χωρίς αυτοί να έχουν κουνήσει καν το δακτυλάκι τους, ενώ οι 1400 υπαλλήλοι που απασχολεί αυτή η Τράπεζα, οι οποίοι πιέζονται όλο και περισσότερο από τον φόρτο εργασίας και τις υπερωρίες, πήραν αύξηση στους μισθούς τους από 2 1/2% για το 1983 και 3% γι το '84.

Πολύ πρόσφατα είδαμε την γιγαντιαία αυτή Τράπεζα να απειλεί με απόλυση το προσωπικό της ΚΕΡΜΙΑ, Ουγατρική Εταιρεία της Τ.Κ., γιατί τους θεωρούσε πλεονάζον προσωπικό

ενώ παράλληλα εσυζητείτο επανειλημμένα μεταξύ ΕΤΥΚ και Τραπεζών το καυτό θέμα των υπερωριών. Το θέμα της ΚΕΡΜΙΑ κατέληξε σε αδιέξοδο και μετά από πολλές διαβουλεύσεις η Τράπεζα τους προσέλαβε με αρχικούς μισθούς ενώ παράλληλα προσέλαβε και μεγάλο αριθμό υπαλλήλων που πέτυχαν στις τελευταίες εξετάσεις που προκήρυξε η Τράπεζα για την κάλυψη των αναγκών της.

Φαίνεται καθαρά από αυτή την ενέργεια της Τράπεζας ότι παρόλο που μπορούσε να απορροφήσει τους υπαλλήλους της ΚΕΡΜΙΑ στην Τράπεζα χωρίς να προκύψει οτιδήποτε τους απειλεί με απόλυση ώστε να αναγκαστούν οι υπαλλήλοι να δεχθούν μείωση στους μισθούς τους αδιαμαρτύρητα (για και τους προσέλαβαν με αρχικούς μισθούς).

Παρόμοια περίπτωση συνέβηκε και στην Λαϊκή Τράπεζα με το προσωπικό της ΤΕΜ-ΠΛΑΡ που κι αυτή μετά από αρκετές διαβουλεύσεις τους προσέλαβαν με μείωση στους μισθούς κατά 20%.

Οι υπαλλήλοι των τραπεζών προσπαθούν να παλέψουν για την επίλυση των προβλημά-

Από την Παγκύπρια Γενική Συνέλευση των υπαλλήλων της Εθνικής που έγινε στις 29/3 στην οποία αποφασίστηκε η κήρυξη απεργίας για την Παρασκευή 13/4.

των τους μέσα από την συνδικαλιστική τους οργάνωση την ΕΤΥΚ. Η ηγεσία όμως της συντεχνίας τους που είναι για χρόνια τώρα τα ίδια άτομα έχει γραφειοκρατικοποιηθεί. Μεγάλο ποσοστό των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου εκπροσωπεί την διευθυντική τάξη των τραπεζοϋπαλλήλων και είναι φυσικό η ηγεσία της συντεχνίας να ακολουθεί φιλοεργοδοτική πολιτική αγνοώντας τα προβλήματα της βάσης.

Η ΕΤΥΚ για να μπορέσει να αντιπροσωπεύσει πραγματικά την πλειονότητα των μελών της πρέπει να εξυγιανθεί. Η ηγεσία πρέπει να περάσει σε νέους αγωνιστές, έτοιμους να πολεμήσουν για την εκδημοκρατικοποίηση του κα-

ταστατικού - για το πέρασμα της δύναμης στην βάση. Πρέπει να νιώσουν όλοι οι τραπεζοϋπάλληλοι ότι η συντεχνία είναι αυτοί οι ίδιοι και ότι μόνο όταν ενώσουν όλοι τις δυνάμεις τους μπορούν να προχωρήσουν σωστά για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους.

Οι τραπεζοϋπάλληλοι πρέπει τέλος να ενώσουν τις δυνάμεις τους με τους υπόλοιπους εργαζόμενους και μαζί να αγωνιστούν για ένα ενιαίο συνδικαλιστικό φορέα - ένα Κογκρέσο των συντεχνιών - για να μπορέσουν δυναμωμένοι να αντισταθούν και να συντρίψουν τις επιθέσεις των καπιταλιστών.

Στεφάνια Ολυμπίου

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Η μόνη απάντηση στην οικονομική κρίση

Ο καπιταλισμός συνταράσσεται σήμερα από μια βαθειά οικονομική κρίση που από το 1973-1974 έχει γίνει έντονα αισθητή σ' όλες τις μητροπόλεις του ανεπτυγμένου καπιταλισμού ακόμα και στις «οικονομίες - μοντέλλα» της Αμερικής, της Γερμανίας, της Βρετανίας. Η κρίση αυτή χαρακτηρίζεται από αχαλίνωτο πληθωρισμό και ταυτόχρονα από πτώση της παραγωγής και μαζική ανεργία.

Όλες οι μέχρι σήμερα συνταγές των αστών οικονομολόγων απέτυχαν να δώσουν μόνιμες λύσεις στο πρόβλημα και θα αποτυγχάνουν όσο διατηρείται άθικτη η δομή του καπιταλιστικού συστήματος. Η οικονομική κρίση και η δυστυχία που συνεπάγεται για εκατομμύρια εργαζόμενους στον κόσμο είναι αναπόφευκτο αποτέλεσμα του ίδιου του συστήματος. Όπως μας λέει ο Έγκελς (Αντι-Ντύριγκ): «Η αστική τάξη αυτό που κατάφερε σε σχέση με το Φεουδαρχικό σύστημα ήταν η συγκέντρωση των ως τότε διασκορπισμένων μέσων παραγωγής μέσα σε μεγάλα εργαστήρια και με αυτό τον τρόπο μετατροπή τους από ατομικά μέσα παραγωγής σε κοινωνικά». Ωστόσο «το κοινωνικό προϊόν το ιδιοποιείται ο ατομικός καπιταλιστής». Αυτό αποτελεί τη βασική αντίφαση του καπιταλιστικού συστήματος από την οποία απορρέουν η οικονομική κρίση, η ακρίβεια και η ανεργία, που για το ξεπέραςμα τους μπαίνει το κήθηρον τα μέσα παραγωγής να περάσουν στην κοινωνία.

Αυτή η αρρώστια του καπιταλισμού ήταν αναπόφευκτο να κτυπήσει και τον αδύναμο κυπριακό καπιταλισμό λόγω από τη μια της αδυναμίας του να ανταγωνιστεί το μεγάλο κεφάλαιο των αναπτυγμένων χωρών και των πολυεθνικών αλλά και λόγω της τάσης που παρατηρείται για εύκολη κερδοσκοπία με επενδύσεις σε μη παραγωγικούς τομείς.

Παρατηρείται έτσι το φαινόμενο μια σειρά από βιομηχανικοί κλάδοι — Ελληνικές Χημικές Βιομηχανίες, βιομηχανία αμιαντοσωλήνων, μεταλλεία, το συγκρότημα της ΕΜΕ γενικά, ΚΜΣ κλπ. — να αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα και χιλιάδες εργαζόμενοι να απειλούνται με απόλυση. Ακόμα και ημικρατικοί οργανισμοί όπως το ΡΙΚ, τα διυλιστήρια, οι αερογραμμές, δεν μπόρεσαν να αποφύγουν την κρίση, ακριβώς λόγω της ανυπαρξίας κοινωνικού ελέγχου και κεντρικού σχεδιασμού όσον αφορά τη λειτουργία τους με επακόλουθα τον κακό προγραμματισμό και την ανεξέλεκτη διαχείριση.

Όπως πολλές φορές υποστηρίξαμε από τις στήλες της Σ.Ε. η μόνη λύση για το ξεπέραςμα των αντιφάσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής είναι η κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών μέσων παραγωγής σαν το πρώτο μέτρο για έναν κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας.

Συχνά ακούμε να χρησιμοποιείται και ο όρος της κοινωνικοποίησης τόσο από αστούς φιλελεύθερους όσο και από σοσιαλιστές. Ο όρος αυτός χρησιμοποιήθηκε πλατεία από τους Μαρξ και Έγκελς και είχε γι' αυτούς έναν επαναστατικό χαρακτήρα. Ήταν ένα και το αυτό με την απαλλοτρίωση των εκμεταλλευτών, σήμαινε την ολοκλήρωση των καθηκόντων της εργατικής τάξης, σήμαινε τον θρίαμβο της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας πάνω στην παλιά.

Στο στόμα όμως των διαφόρων αστών η κοινωνικοποίηση έχει χάσει τον επαναστατικό της χαρακτήρα. Ερμηνεύοντας την κοινωνικοποίηση σαν τη δυνατότητα των εργαζομένων να αγοράζουν μετοχές ή να συμμετέχουν στη διοίκηση διάφορων κρατικών επιχειρήσεων μαζί με τους ιδιώτες, υποστηρίζουν πως έτσι οι εργάτες μετατρέπονται σε ιδιοκτήτες μέσω παραγωγής. Παρ' όλο που η απλή συμμετοχή των εργαζομένων στη διοίκηση είναι ένα προχωρημένο μέτρο και πρέπει να επιδιώκεται, δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι αυτό ονομάζεται κοι-

νωνικοποίηση. Για μια κοινωνικοποίηση σημαίνει την κοινωνική κτήση των μέσων παραγωγής και κατ' επέκταση τον έλεγχο της διαχείρισης από το κράτος, τα συνδικάτα και τους εργαζόμενους.

Έτσι η ουσία του ζητήματος δεν βρίσκεται στο ποιον από τους δυο όρους χρησιμοποιούμε αλλά τι περιεχόμενο δίνουμε στον καθένα. Δεν μπορούμε να μιλούμε για κοινωνικοποίηση αλλά ούτε και για κρατικοποίηση αν δεν υποστηρίξουμε ξεκάθαρα το ζήτημα του εργατικού ελέγχου.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Η αναρχία που επικρα-

τεί στην καπιταλιστική παραγωγή και οι έξω από τον έλεγχο του ανθρώπου νόμοι της καπιταλιστικής αγοράς είναι οι ρίζες των οικονομικών κρίσεων που ρίχνουν τους εργαζόμενους στη μιζέρια. Ο μόνος τρόπος ελέγχου της οικονομίας είναι να περάσουν κάτω από την ιδιοκτησία του κράτους όλοι οι σημαντικοί τομείς της οικονομίας, δηλαδή: το εισαγωγικό - εξαγωγικό εμπόριο, οι τράπεζες και το πιστωτικό σύστημα, οι περιουσίες των μεγάλων γαιοκτημόνων και της εκκλησίας, οι βασικοί τομείς της βιομηχανίας όπως τα διυλιστήρια, τα μεταλλεία, ο τουρισμός κι όλα τα μεγάλα μονοπώλια. Οι κρατικοποιη-

μένες επιχειρήσεις πρέπει να μπουν κάτω από έναν εργατικό έλεγχο για την αποφυγή γραφειοκρατικών παρεκλίσεων. Αυτό σημαίνει εκλεγμένη και ανάκλητη διεύθυνση από τους εργάτες

ώστε η διαχείριση να περάσει στα χέρια του κράτους, των εργατών, και των συντεχνιών.

Αυτή είναι η μοναδική προοπτική για το κτύπημα της αναρχίας στην παραγωγή και το σταμάτημα της κερδοσκοπίας των καπιταλιστών σε βάρος των εργαζομένων.

Παρ' όλα τα προβλήματα που κατά καιρούς αντιμετωπίζουν τόσο τα βιομηχανικά συγκροτήματα όσο και οι ημικρατικοί οργανισμοί, ωστόσο οι μεγαλομέτοχοι έχουν καταβροχθίσει αρκετά εκατομμύρια λίρες. Αφού πλέον δεν μπορούν να αναπτύξουν πέρα πέρα την παραγωγική διαδικασία, ο ρόλος τους έχει γίνει παρασιτικός και επιβάλλεται έτσι η απαλλοτρίωσή τους.

Η καθημερινή πάλη και συνειδητοποίηση της εργατικής τάξης προς αυτή την κατεύθυνση είναι ο μοναδικός τρόπος για:

- να φύγουν οι ξένες εταιρείες από τα διυλιστήρια
- να περάσει το πιστωτικό σύστημα και οι τράπεζες στον έλεγχο του κράτους και όχι να θησαυρίζουν οι τραπεζίτες.
- να σταματήσει να διαχειρίζεται την ΕΜΕ η αρχιεπισκοπή τη στιγμή που η εταιρεία ανήκει

η συνέχιση των εργασιών κάτω από τον έλεγχο των εργατών και του κράτους.

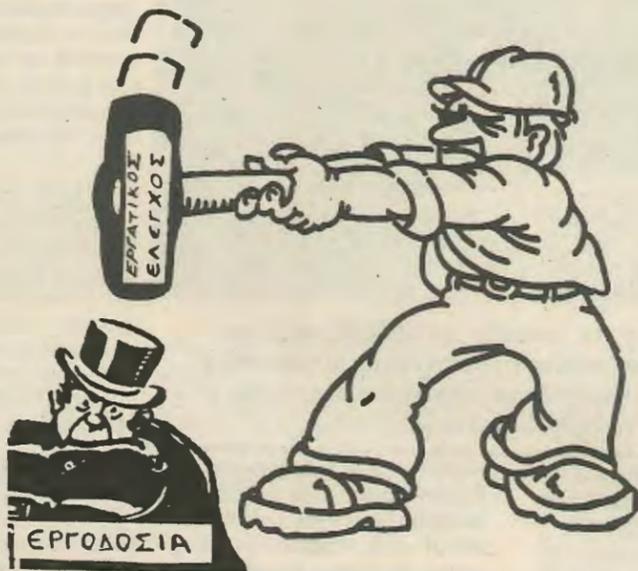
Για όλες τις κρατικοποιήσεις των επιχειρήσεων μπαίνει φυσιολογικά το ερώτημα της αποζημίωσης. Αποζημίωση είναι αναγκαίο να δοθεί μόνο στους μικρομετόχους που πραγματικά δεν ανήκουν στο κύκλωμα των κεφαλαιοκρατών. Στους κεφαλαιοκράτες - μεγαλοαστούς όμως δεν μπαίνει τέτοιο ζήτημα. Αρκετά φάγανε, και τρώνε, αρκετά έχουν βάσει στις τράπεζες του εξωτερικού. Δεν έχουν ανάγκη την αποζημίωση για να ζήσουν. Από την άλλη όλ' αυτά τα απόκτησαν με ξένα λεφτά (δάνεια) και από την σκληρή εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Το ζήτημα όμως για την κοινωνική αλλαγή δεν είναι απλώς η κρατικοποίηση γιατί όπως σωστά τονίζει ο Λένιν μπαίνει και το θέμα του «ποιος ελέγχει ποιον». Δηλαδή για ποια τάξη δουλεύει ο κρατικοποιημένος ή μη τομέας της οικονομίας, που σημαίνει ποια τάξη είναι στην εξουσία. Γιατί, το κράτος σ' ένα καπιταλιστικό σύστημα είναι ο εκφραστής των συμφερόντων της άρχουσας κεφαλαιοκρατικής τάξης. Έτσι οι κρατικοποιήσεις που αναγκάζεται να κάνει το αστικό κράτος αποτυγχάνουν κατά κανόνα να λύσουν το οικονομικό και κοινωνικό αδιέξοδο του καπιταλισμού. Δεν φταίει λοιπόν η κρατική παρέμβαση αλλά η καπιταλιστική της φύση. Και είναι η αχαλίνωτη κερδοσκοπία, ο παρασιτισμός και η κλεψιά που οδηγούν στα ελλείμματα και στις φτωχεύσεις. Ωστόσο δεν πρέπει να είμαστε υπέρ μιας μικρότερης παρέμβασης του αστικού κράτους αλλά υπέρ μιας μεγαλύτερης. Αυτό εκπαιδεύει την εργατική τάξη και την σπρώχνει σε μεγαλύτερους αγώνες και διεκδικήσεις. Είναι τότε που έρχεται στην επιφάνεια η σημασία του εργατικού ελέγχου και της διαχείρισης από τους εργαζόμενους.

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗ

Ο εργατικός έλεγχος δεν είναι ένα ζήτημα που αφορά μόνο μια σοσιαλιστική κυβέρνηση. Οι εργαζόμενοι είναι ανάγκη να μπουν φραγμός στη σημερινή αχαλίνωτη κερδοσκοπία και στα σχέδια των καπιταλιστών, ζητώντας έλεγχο στην παραγωγή, στις επενδύσεις, στις τιμές, στην ποιότητα, στις προσλήψεις και απολύσεις. Χρειάζεται να παλαίψουμε από τώρα για την κατάργηση του εμπορικού μυστικού. Οι αστοί όταν πρόκειται να προχωρήσουν σε απολύσεις ή όταν αρνούνται να πληρώσουν ένα μεροκάματο παραπονούνται ότι δεν παν καλά οι δουλειές τους. Το πόσο αλήθεια είναι αυτό έχουν δικαίωμα να το ξέρουν οι εργάτες στη συγκεκριμένη επιχείρηση - και έτσι να μπουρουν να ελέγχουν που παν τα λεφτά, πως αξιοποιούνται και τι σπατάλες γίνονται. Οι αστοί στις διάφορες επιχειρήσεις το απέδειξαν πολλές

Συνέχεια στην 9η σελίδα

ΑΝΕΡΓΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ακόμα μια πληγή του καπιταλισμού

«Η ανεργία δεν μπορεί να είναι το μέλλον μας»
 «Μας γράφετε στα παλλα σας τα παπούτσια. Δεν θα μας γράφετε για πολύ».
 «Ανεργοί! Μην περιμένετε να χιονίσει για να δείτε άσπρη μέρα».

**«ΟΧΙ - ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ
 ΘΕΛΟΥΜΕ - ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΡΓΑΣΙΑ»**

Μ' αυτά και άλλα συνθήματα οργής κι αγανάκτησης βάδισαν στις 17 του Μάρτη οι άνεργοι πτυχιούχοι σε μια μαχητική και ζωντανή διαδήλωση στη Λευκωσία. Η διαδήλωση αυτή - παρά την έλλειψη μαζικότητας (πήραν μέρους γύρω στους 150 άνεργους) αποτελεί ένα σημαντικό γεγονός για την Κυπριακή κοινωνία. Αυτό γιατί σηματοδοτεί το ξεκίνημα μιας νέας περιόδου όπου οι άνεργοι - μπουχτισμένοι από υποσχέσεις, «διαβουλεύσεις», εκθέσεις κι «υπομνήματα» - μπαίνουν σ' ένα σκληρό δυναμικό αγώνα για διεκδίκηση του δικαιώματος της εργασίας. Αξίζει να σημειώσει κανείς πως αυτή ήταν κι η πρώτη δυναμική εκδήλωση του ΣΥΠΑΕΚ (Σύνδεσμος Υποαπασχολουμένων και Ανεργών Επιστημόνων).

Η κινητοποίηση κι η ταυτόχρονη ριζοσπαστικοποίηση των Ανεργών πτυχιούχων αποτελεί, εξ' άλλου, αντανάκλαση του βαθιάματος της οικονομικής κρίσης στην Κύπρο, της αύξησης της ανεργίας του στενέματος των περιθωρίων για ανάπτυξη και της αβεβαιότητας για το αύριο.

Με την κινητοποίηση τους οι άνεργοι πτυχιούχοι - όπως και με τη δημοσιογραφική διάσκεψη που προηγήθηκε - έφεραν στην επιφάνεια ζωτικά ζητήματα συναφή με την ανεργία τα οποία με θάρρος καυστηρίασαν και πρόβαλαν μια σειρά από προτάσεις για επίλυση του προβλήματος: Αυτά αφορούν την εκπαίδευση, επαγγελματικό προσανατολισμό, την Ιδιωτική Εκπαίδευση - Φροντιστήρια, πολυθεσία, αξιοκρατία στις προσλήψεις κ.ο.κ.

Από τα μέτρα που προτείνουν σημειώνουμε την κατάργηση των υπερωριών στο Δημόσιο, τη μείωση των ωρών απασχόλησης, και την επέχταση του ανεργιακού επιδόματος για να καλύπτει τους νεοεισερχόμενους και να διαρκεί για όσο καιρό είναι άνεργοι.

Αυτά, όπως και άλλα αιτήματα του ΣΥΠΑΕΚ, είναι αιτήματα που πρέπει να αγκαλιάσει ολόκληρο το εργατικό κίνημα για να προστατέψει τους εργαζόμενους από το φάσμα της ανεργίας και για να προσφέρει σε κάθε άνεργο - πτυχιούχο ή όχι.

Από τις αναλύσεις και τα συνθήματα του ΣΥΠΑΕΚ έλειπε η ανάλυση για τα βαθύτερα αίτια και τις ρίζες της ανεργίας. Σε σχετική ερώτηση συντάχτη της Σ.Ε. στη δημοσιογραφική διάσκεψη ο Ιακώβου, πρόεδρος της ΣΥΠΑΕΚ, απάντησε πως ο Σύνδεσμος «γνωρίζει τους υπεύθυνους» «κι αυτούς τους διατηρούν

το πρόβλημα» αλλά δεν νομίζει ότι είναι της ώρας να αποκαλυφθούν. Εξ' άλλου - όπως ανέφερε - δεν έγκειται στους άνεργους επιστήμονες να «αλλάξουν το κοινωνικό σύστημα πράγμα που είναι ευθύνη του λαού».

Αργότερα στη διάσκεψη σωστά αναφέρθηκε, πως με την αναιμική ανάπτυξη της Κυπριακής Οικονομίας (1 1/2% όπως αναφέρθηκε) είναι αδύνατο να λυθεί το πρόβλημα.

Χωρίς να διαφωνούμε πως η «αλλαγή του συστήματος» είναι υπόθεση ολόκληρου του εργατικού κινήματος πιστεύουμε πως η ΣΥΠΑΕΚ πρέπει να πάρει μέρος στην εντόπιση και καταπολέμηση των αιτίων της ανεργίας.

Η ανεργία δεν περιορίζεται στους πτυχιούχους και δεν είναι κυπριακή υπόθεση. Είναι η σύγχρονη μάστιγα του παγκόσμιου καπιταλισμού από τις ΗΠΑ και τη Λατινική Αμερική μέχρι και την τελευταία χώρα της αναπτυσσόμενης Ευρώπης.

Η ρίζα του κακού βρίσκεται στην αναρχία της παραγωγής μέσα στο καπιταλισμό όπου στο βωμό του κέρδους του ιδιώτη θυσιάζονται εκατομμύρια άνθρωποι. Παρά το γεγονός ότι υπάρχει πείνα κι εξαθλίωση στον κόσμο ο καπιταλισμός αφήνει τις μηχανές που παράγουν τα αγαθά να σκουριάζουν και αποθηκεύει και καταστρέφει την υπερπαραγωγή των αγαθών που δημιουργείται από την ανάπτυξη της τεχνολογίας.

Οι καπιταλιστές αντί να επενδύουν στην παραγωγή, αντί να δώσουν δουλειά σε πτυχιούχους και εργάτες για να ικανοποιηθούν οι πολύμορφες ανάγκες του λαού προτιμούν να αποθηκεύουν τα λεφτά που έβγαλαν από τον ιδρώτα των εργαζομένων στις τράπεζες, στα ξενοδοχεία, τα οικόπεδα κι άλλους τομείς εύκολης κερδοσκοπίας.

Έχουμε έτσι άστεγους εργάτες και άνεργους οικοδόμους και πολιτικούς μηχανικούς, ουρές στα νοσοκομεία κι άνεργους γιατρούς.

Η ανάπτυξη της τεχνολογίας έχει βάλει τις βάσεις για την απελευθέρωση του ανθρώπου από τον κάματο της δουλειάς.

Η αυτοματοποίηση, όμως, στα χέρια των καπιταλιστών αντί να σημάνει τη μείωση των ωρών εργασίας σήμανε την ανεργία και την εξαθλίωση για εκατομμύρια ανθρώπων. Στην περίπτωση των πτυχιούχων, χρόνια ακριβοπληρωμένης εκπαίδευσης κι ανθρώπινης ενέργειας πάνε χαμένα κι ανεκμετάλλευτα.

Οι άνεργοι πτυχιούχοι έχουν τελικά πάρει το μήνυμα των καιρών πως οι κυβερνητικοί παράγοντες κι οι συζητήσεις στα άνετα δωμάτια των Υπουργείων δεν πρόκειται να τους λύσουν το πρόβλημα. Αυτό άλλωστε συμβολίζει και το κάρφωμα του ψηφίσματος της διαδήλωσης στα «πέλια» του Προέδρου μετά την άρνηση του Προέδρου να δεχτεί τους διαδηλωτές.

Από δω και πέρα μπαίνουν συγκεκριμένα καθήκοντα για

τους άνεργους πτυχιούχους. Το πρώτο που χρειάζεται να κάνουν είναι να οργανωθούν σωστά. Η επιτυχία του αγώνα τους είναι αδύνατη χωρίς αυτή την οργάνωση. Η διαδήλωση ήταν μια καλή αρχή. Ήταν όμως απομαζικοποιημένη. Ταυτόχρονα για να πετύχουν οτιδήποτε οι άνεργοι πτυχιούχοι πρέπει να συνδέσουν τον αγώνα τους με τους υπόλοιπους άνεργους και με ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Η ανεργία πλήττει ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο ιδιαίτερα τη νεολαία.

Οι άνεργοι αποτελούν μια μόνιμη απειλή για την οργάνωση και τους αγώνες των εργαζομένων, γιατί μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να κρατούνται τα μεροκάματα χαμηλά και σαν απεργοσπαστικοί μηχανισμοί με ολέθριο αποτέλεσμα για το εργατικό κίνημα.

Συνέχεια από τη 5
 φορές πως δεν νοιάζονται για το μεροκάματο του εργάτη.

Το πρόσφατο παράδειγμα των Ελληνικών Χημικών Βιομηχανιών (βλέπε άλλες στήλες) έδειξε τον παρασιτικό ρόλο της εργοδοσίας όταν δεν υπάρχει εργατικός έλεγχος. Αν η εταιρεία ήταν κρατικοποιημένη με παράλληλο έλεγχο από τους εργαζόμενους δεν θα παρατηρούταν οποιαδήποτε γραφειοκρατικά συμπτώματα με τους εργαζόμενους να πληρώνουν τα σπασμένα και να ζουν στην αβεβαιότητα.

Οι εργατικές επιτροπές ελέγχου που τα μέλη τους θα εκλέγονται σε συχνά χρονικά διαστήματα, θάναί άμεσα ανακλητά και θα αμοιβονται με μισθό ίσο με του ειδικευμένου εργάτη, είναι ο μοχλός ελέγχου της αսυδοσίας των καπιταλιστών σε κάθε κλάδο παραγωγής.

Το αίτημα του εργατικού ελέγχου σηματοδοτεί την χρεωκοπία της αστικής τάξης στη διαχείριση της παραγωγής και του κοινωνικού πλούτου και από την άλλη την προσπάθεια της εργατικής τάξης να αναλάβει αυτή τη διαχείριση της οικονομίας και της κοινωνίας. Αυτή η αναγκαιότητα αποδείχτηκε περίτρανα με το παράδειγμα της Πολωνικής κρίσης που ή-

Η ανεργία λοιπόν είναι υπόθεση ολόκληρου του εργατικού κινήματος. Αυτό έχει γίνει συνείδηση στο εργατικό κίνημα ολόκληρης της Ευρώπης όπου διεξάγεται σήμερα ένας δυναμικός αγώνας σ' όλες τις χώρες με πρωτεργάτη τη νεολαία για το 35-ωρο κι άλλα μέτρα πάταξης της ανεργίας.

Το μεγαλύτερο λάθος που θα μπορούσαν να κάνουν οι άνεργοι πτυχιούχοι είναι να έρθουν σε αντιδικία με τους εργαζόμενους και τις συντεχνίες τους. Τα λεφτά που απαιτούνται για να υλοποιηθούν τα μέτρα που προτείνει ο ΣΥΠΑΕΚ δεν μπορούν να βγουν από τους εργαζόμενους. Ακόμα κι αυτές οι υπερωρίες κι η εξάσκηση δεύτερης δουλειάς («δισαίτερα» κλπ.) μπορούν να εξαλειφθούν τελειωτικά μόνο με την εξασφάλιση ενός υποφερτού επιπέδου ζωής από τον μισθό και την καλυτέ-

ρευση των κοινωνικών υπηρεσιών.

Ο αγώνας εργαζομένων και ανέργων είναι λοιπόν κοινός. Γιατι εξ' άλλου «σήμερα είμαι εγώ - αύριο είσαι εσύ».

Για να εξαλειφθεί τέλος η ανεργία είναι αναγκαία η κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας έτσι που να μπορούν να μπουν κάτω από ένα κεντρικό πλάνο παραγωγής και ν' αρχίσουν να εξυπηρετούν το κοινωνικό σύνολο κι όχι το κέρδος των λίγων.

Αυτές είναι αδιαμφισβήτητες αλήθειες που πρέπει να ασχολήσουν σοβαρά τους άνεργους πτυχιούχους. Στο τέλος - τέλος ο αγώνας για το σοσιαλισμό είναι ο καλύτερος δρόμος για την εξασφάλιση του δικαιώματος στην εργασία.

Στάθης και Δώρος Μ.

Οι άνεργοι επιστήμονες διεκδικούν το δικαίωμα επιβίωσης.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

ταν κατά κύριο λόγο αποτέλεσμα της γραφειοκρατικής διαχείρισης, της σπατάλης και της διαφθοράς.

Βέβαια η αστική τάξη θα παλαίψει λυσσασμένα ενάντια σ' ένα τέτοιο μέτρο που θα αποκαλύπτει τα πλούτη και τις κομπίνες της. Ωστόσο οι εργαζόμενοι στα εργοστάσια και στες κρατικές επιχειρήσεις που σήμερα δουλεύουν σ' όλους τους τομείς της επιχείρησης, δηλ. λογιστήρια, ταμεία κλπ. μπορούν από τώρα να επισημαίνουν και να ξεσκεπάζουν κάθε κομπίνα των καπιταλιστών και των γραφειοκρατικών διοικήσεων.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Είπαμε πιο πάνω ότι ο εργατικός έλεγχος δεν αφορά μόνο μια σοσιαλιστική κυβέρνηση αλλά είναι ένα αίτημα αναγκαίο στους σημερινούς αγώνες της εργατικής τάξης. Σίγουρα δεν αποτελεί καμιά πανάκεια για τη λύση των προβλημάτων της σάπις αστικής οικονομίας. Είναι μια γέφυρα από τη σημερινή αστική κυριαρχία στην παραγωγή προς την κρατικοποίηση. Γιατι κάθε μέτρο για τον έλεγχο των τιμών, των κερδών και της παραγωγής, όσο αποτελεσματικό κι αν είναι δεν μπορεί από μόνο του να λύσει το αδιέξοδο, όσο περιορίζεται μέσα στα πλαι-

σια της καπιταλιστικής οικονομίας.

Μόνο η κρατικοποίηση των βασικών κλάδων της οικονομίας παράλληλα με τον εργατικό έλεγχο είναι δυνατό να οδηγήσει σ' ένα κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας για την εξάλειψη της αναρχίας στην παραγωγή, των κερδους και της εκμετάλλευσης, για να απελευθερωθεί ο εργαζόμενος από την καταπίεση της καπιταλιστικής παραγωγής. Είναι γι' αυτό που χρειάζεται η συνεχής προσπάθεια και οι δυναμικές αγωνιστικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Η εργατική τάξη μέσα από την καθημερινή της πάλη όλο και πιο έντονα θα υιοθετεί το αίτημα της κρατικοποίησης και του εργατικού ελέγχου. Τα καθήκοντα αυτά βαρύνουν παράλληλα τόσο τις συντεχνίες όσο και τα κόμματα της αριστεράς. Ο ρόλος τους δεν είναι να φρενάρουν την πάλη των εργαζομένων αλλά να την καθοδηγούν χωρίς αναστολές και συμβιβασμούς με την αστική τάξη, προετοιμάζοντας έτσι την εργατική τάξη για την αναπόφευκτη σύγκρουση που θα ακολουθήσει, προετοιμάζοντας την τέλος-τέλος για την εξουσία και τη διαχείριση της οικονομίας και της κοινωνίας που της ανήκει.

Γιώργος Καψής

Οι δηλώσεις Σαριτζία η υποκρισία των αστών και τα καθήκοντα της αριστερας

«Η Ελληνική πλευρά αρνείται να δεχθεί την αλλαγή από Τουρκικό Ομόσπονδο Κράτος της Κύπρου σε Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου. Η Ελληνοκυπριακή πλευρά δεν αναγνώρισε ούτε το Τουρκικό Ομόσπονδο Κράτος της Κύπρου ούτε τις Τουρκικές διοικήσεις πριν από αυτό. Η ίδια προσέγγιση κυριαρχεί και τώρα.

»Από την άλλη η Τουρκική πλευρά, λαμβάνοντας υπόψη το σύνταγμα του 1960, εκφράζει την άποψη ότι η Κυβέρνησή σας δεν μπορεί να εκπροσωπεί την Κυπριακή Δημοκρατία. Η μη αναγνώριση των διοικήσεων δεν πρέπει να εμποδίσει την επανέναρξη των διοικήσεων, δεν πρέπει να εμποδίσει την επανέναρξη των διακοινοτικών συνομιλιών».

Οι πιο πάνω δηλώσεις έγιναν από τον Χασαν Σαριτζιά Πρόεδρο της αριστερής Τ/Κ συντεχνίας ΝΤΕΒ-ις σε χαιρετισμό του προς το 8ο συνέδριο της Ε.Κ.Α. (Ένωση Κυπρίων Αγροτών). Οι δηλώσεις αυτές εκφράζουν τα αισθήματα των Τ/Κ από τη μια, ενώ παράλληλα θέτουν ένα πολύ σοβαρό ζήτημα. Για να βρεθεί ουσιαστική και μόνιμη λύση είναι ανάγκη να σταματήσουν οι συγκρούσεις ανάμεσα στις δυο κοινότητες.

Οι συγκρούσεις όμως δεν είναι κάτι το αόριστο είναι κάτι που το βλέπουμε και το αισθανόμαστε καθημερινά είναι κάτι που έχει πάνω απ' όλα ένα συγκεκριμένο στόχο. Και σίγουρα είναι αποτέλεσμα του τρόπου με τον οποίο είναι οργανωμένη η κοινωνία.

ΤΑΞΕΙΣ

Η κυπριακή κοινωνία σαν μια καπιταλιστική κοινωνία που είναι αποτελείται από τάξεις. Τους κεφαλαιοκράτες από την μια και τους εργάτες από την άλλη. Αυτό ισχύει και για τις δυο κοινότητες τόσο τους Ε/Κ όσο και τους Τ/Κ. Μέσα από την ανάπτυξη του κυπριακού καπιταλισμού οι κεφαλαιοκράτες εκμεταλλευόμενοι τους εργάτες αυξάνουν τα κεφάλαιά τους και αγωνίζονται συνέχεια να μεγαλώσουν τις επιχειρήσεις τους, να εκμεταλλεύονται δηλαδή περισσότερους εργάτες και να συσσωρεύουν μεγαλύτερα κέρδη. Μέσα από αυτήν την ελεύθερη ανάπτυξη του κεφαλαίου οι Τ/Κ κεφαλαιοκράτες γρήγορα ανακάλυψαν ότι είναι πιο αδύνατοι από τους Ε/Κ κεφαλαιοκράτες και ότι μέσα σ' ένα ελεύθερο ανταγωνισμό ανάμεσα τους γρήγορα θα κτυπιούνταν και θα εξαφανίζονταν σαν τάξη. Ο μόνος τρόπος για να τα βγάλουν πέρα ήταν να αφευθούν μόνοι τους να εκμεταλλεύονται τους Τ/Κ εργάτες. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο σε μια χωρισμένη Κύπρο. Από την άλλη οι Ε/Κ κεφαλαιοκράτες θέλουν να είναι ελεύθεροι να εκμεταλλεύονται και τους Ε/Κ και τους Τ/Κ εργάτες γνωρίζοντας ότι γρήγορα θα συντρίψουν οικονομικά τους Τ/Κ ανταγωνιστές τους.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

Αυτή την οικονομική βάση της σύγκρουσης είναι που εκμεταλλεύτηκαν οι ιμπεριαλιστές για να προωθήσουν τα σχέδια τους. Αυτή η σύγκρουση αποτελεί σήμερα το κύριο εμπόδιο στην εξεύρεση λύσης μέσα από τις συνομιλίες.

Οι Τ/Κ κεφαλαιοκράτες επειδή ξέρουν ότι ο μόνος τρόπος να τα βγάλουν πέρα είναι να μείνουν μόνοι τους χωρίς την παρουσία και ανταγωνισμό των Ε/Κ και επειδή ξέρουν ότι ο μόνος που τους εγγυάται αυτό είναι ο Τουρκικός Στρατός, προσπαθούν μέσω των συνομιλιών να εξασφαλίσουν αυτές τις συνθήκες.

Από την άλλη οι Ε/Κ κεφαλαιοκράτες θέλουν μια Κύπρο

ενιαία για να μπορούν να την εκμεταλλεύονται ολόκληρη.

Το Δικαίωμα ελεύθερης διακίνησης, εγκατάστασης και ιδιοκτησίας που προσπαθούν να εξασφαλίσουν οι Ε/Κ μέσα από τις συνομιλίες δεν εκφράζει τίποτε άλλο παρά την προσπάθειά τους να εκμεταλλεύονται ελεύθερα ολόκληρη την Κύπρο μαζί και τους Τ/Κ. Αυτό το «δικαίωμα» είναι ακριβώς όπως το δικαίωμα της ιδιοκτησίας μέσα στον καπιταλισμό που εξασφαλίζει την δυνατότητα στους κεφαλαιοκράτες να εκμεταλλεύονται τους εργάτες.

Σ' αυτή τη σύγκρουση οι Ε/Κ κεφαλαιοκράτες προσπαθούν να παρασύρουν και τους Ε/Κ εργάτες.

Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Ο τρόπος με τον οποίο αντιμετώπισαν τις δηλώσεις Σαριτζιά δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια τέτοια προσπάθεια. Οι δεξιές εφημερίδες που αντιπροσωπεύουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου όπως η «Σημερινή» ή «Αλήθεια» ο «Κήρυκας» κατηγορήσαν λίγο πολύ το ΑΚΕΛ για προδοσία μια και έδωσε το βήμα για τέτοιου είδους δηλώσεις, όπως και την κυβέρνηση και τους υπουργούς που ήταν στο συνέδριο επειδή δεν αντέδρασαν αμέσως. Η Κυβέρνηση από την άλλη τελικά απόρριψε τις Δηλώσεις σαν απαράδεχτες.

Παράλληλα όμως η δεξιά με αυτόν τον τρόπο προσπαθεί να κρύψει ένα άλλο γεγονός: το γεγονός ότι η ίδια έχει δεχτεί τον γεωγραφικό διαχωρισμό.

Μιλά για επιστροφή των προσφύγων την ίδια στιγμή που παραχωρεί το 25% του κυπριακού εδάφους κάτω από Τ/Κ διοίκηση, προσπαθώντας να πείσει ότι αυτό δεν σημαίνει αναγκαστικά μη επιστροφή των προσφύγων. Αυτό όμως που αποδεικνύει ότι η επιστροφή των προσφύγων για τους δεξιούς είναι αερολογία με στόχο να συγκαλύψουν την αδυναμία τους, είναι το γεγονός των παραχωρήσεων στο εδαφικό, την ίδια στιγμή, που ο ρόλος των τουρκικών στρατευμάτων και η εξουσία της Τ/Κ διοίκησης δεν ξεκαθαρίστηκαν.

Η αποδοχή του όρου της ΔΙΖΩΝΙΚΗΣ ομοσπονδίας, της ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗΣ επιστροφής των προσφύγων και των ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΝ που θα πάρουν όσοι δεν θα επιστρέψουν είναι ακόμα μια απόδειξη του ότι η δεξιά έχει ξεγράψει την κατεχόμενη Κύπρο.

Μιλά για απελευθέρωση της Κερύνειας την ίδια στιγμή που συζητά ξεχωριστά το θέμα της επιστροφής της Αμμοχώστου. Αυτό σημαίνει ακριβώς ότι την Κερύνεια την έχει ξεγράψει.

Μετά την ανακήρυξη κράτους από τον Ντενκτάς η κυβέρνηση έβαζε θέμα επανέναρξης των συνομιλιών αφού ανακληθεί ή ανακήρυξη του Κράτους. Σήμερα είναι έτοιμη να παρακα-

θήσει σε συνομιλίες αρκεί να δεχτεί ο Ντενκτάς επιστροφή της Αμμοχώστου.

Σήμερα όλες οι εθνικιστικές εξάρσεις, ο έρανος, ο γιαρτσμός της 25ης Μαρτίου και 1ης Απριλίου, η συνθηματολογία για μεταφορά Ελληνικού στρατού στην Κύπρο, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια προσπάθεια της δεξιάς να κρύψει την υποκρισία της. Εδώ αξίζει να σημειωθεί ότι ο Κληρίδης τάχθηκε υπέρ της μεταφοράς Ελληνικού στρατού στην Κύπρο ύστερα από τη συνάντηση Κυπριανού - Παπανδρέου για το θέμα αυτό, όταν δηλαδή αποφασίστηκε ότι δεν θα μεταφερθεί Ελληνικός στρατός.

Σίγουρα όλη αυτή η υποκρισία της δεξιάς πηγάζει από την αδυναμία της να λύσει το πρόβλημα, ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να κρύψει τη γύμνια της από τα μάτια των εργαζόμενων μέσα από εθνικιστικές εξάρσεις, με κύριο στόχο πάντα τη διατήρηση των συμφερόντων της.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Αυτή την υποκρισία της Δεξιάς την καταλαβαίνει και την αισθάνεται κάθε Ε/Κ εργάτης πρόσφυγας ή όχι. Ο λόγος όμως που την δεχεται είναι η αδυναμία των Εργατικών κομμάτων ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ να ξεσκεπάσουν αυτή την υποκρισία. Αντίθετα, με την πολιτική που ακολουθούν, βοηθούν την δεξιά σ' αυτές τις υποκρισίες από την μια, ενώ από την άλλη συμμετέχουν στις συγκρούσεις των αστών. Η ΕΔΕΚ έχει ξεπεράσει σε εθνικισμό και αυτήν την δεξιά εξασφαλίζοντας της έτσι τη δυνατότητα να υποκρίνεται. Το ΑΚΕΛ υποστηρίζει τις συνομιλίες ανάμεσα στους αστούς υποστηρίζει και συμβάλει στις αντιδικίες τους.

Και τα δυο κόμματα βλέπουν τη λύση του Κυπριακού μέσα στον καπιταλισμό. Με αυτόν τον τρόπο αναγκαστικά έρχονται να λάβουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το μέρος των Ε/Κ κεφαλαιοκρατών στις συγκρούσεις τους ενάντια στους Τ/Κ κεφαλαιοκράτες και να συμβάλουν τελικά στην συνέχιση του αδιέξοδου.

Η αδυναμία λύσης όπως εξηγήθηκε πιο πάνω βρίσκεται στα αντικρουόμενα συμφέροντα των Ε/Κ και Τ/Κ αστών. Οι Ε/Κ και Τ/Κ εργάτες όμως δεν έχουν κανένα συμφέρον να συγκρουούνται αναμεταξύ τους. Είναι γι αυτό το λόγο που η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ θα πρέπει να σταματήσουν κάθε συνεργασία με τους αστούς και να δουν την λύση του Κυπριακού μέσα σε πλαίσια σοσιαλιστικά. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια πρέπει να προχωρήσουν σε συνομιλίες ανάμεσα στα αριστερά κόμματα, μια και οι συνομιλίες των αστών είναι καταδικασμένες σε μόνιμο αδιέξοδο.

Οι δηλώσεις Σαριτζιά εκφράζουν τα αισθήματα των

Κατάθεση στεφάνου από τη συντρόφισσα Βάσω Ι. της Αριστερής Πτέρυγας στο μνημόσυνο που έγινε στις 8 του Απριλίου στη μνήμη των Καβάζογλου και Μισιαούλη.

Η καλύτερη «τιμή και δόξα στους ήρωες μας» είναι το κτίσιμο του κοινού μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων μέσα από μια ταξική-διεθνιστική πολιτική.

Τ/Κ. Οι Τ/Κ εργάτες έχοντας την πείρα είκοσι χρόνων συγκρούσεων ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ αστούς αισθάνονται πιο ασφαλισμένοι κάτω από την διοίκηση των Τ/Κ κεφαλαιοκρατών. Αυτό το αίσθημα των Τ/Κ οι Ε/Κ εργάτες δεν έχουν λόγο να μην το αναγνωρίσουν. Αντίθετα η αναγνώριση στους Τ/Κ εργάτες του δικαιώματος να ζήσουν χωριστά συμβάλλει στην προσπάθεια συνεννόησης ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ εργάτες, μια και αποκλείει την σύγκρουση και την χρήση βίας. Μαυτήν την αναγνώριση παράλληλα ξεσκεπάζεται στα μάτια των Τ/Κ Εργατών ο ρόλος του Ντενκτάς και των Τουρκικών στρατευμάτων. Μέσα σε συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης που υπάρχουν σήμερα στον βορρά, ο Ντενκτάς προσπαθεί να στρέψει τους Τ/Κ εργάτες ενάντια στους Ε/Κ φοβερίζοντας τους με τον κίνδυνο των Ε/Κ. Με την αναγνώριση του δικαιώματος των Τ/Κ εργατών να ζήσουν κάτω από Τ/Κ διοίκηση-αν έτσι το θέλουν-το στήριγμα αυτό που υπήρχε μέχρι σήμερα κάτω από τα πόδια του Ντενκτάς υποχωρεί. Ενώ η παρουσία των τουρκικών στρατευμάτων δεν θα εξυπηρετεί κανένα σκοπό για τους Τ/Κ ερ-

γάτες.

Πέρα πέρα αυτή η αναγνώριση γίνεται η βάση πάνω στην οποία θα στηριχτεί το κοινό μέτωπο των Ε/Κ και Τ/Κ εργατών ενάντια στους καπιταλιστές και τον ιμπεριαλισμό για μια Κύπρο Λεύτερη - Σοσιαλιστική.

Οι αστοί μέσα από την σύγκρουση τους έχουν προκαλέσει τον γεωγραφικό διαχωρισμό και οι Ελληνοκύπριοι αστοί γνωρίζοντας την στρατιωτική υπεροχή των Τ/Κ αστών αποδέχονται, ότι, τελικά οι Τ/Κ αστοί θα πάρουν αυτό που θέλουν. Η αναγνώριση όμως από μέρους των Ε/Κ αριστερών κομμάτων του δικαιώματος των Τ/Κ να ζήσουν χωριστά κάτω από δική τους διοίκηση, αν έτσι επιθυμούν, δεν σημαίνει καθόλου ότι υποστηρίζουν ένα τέτοιο γεωγραφικό διαχωρισμό. Αντίθετα αυτή η αναγνώριση που σημαίνει την αφαίρεση απειλής χρήσης βίας κάνει δυνατή την λύση με την ελεύθερη συγκατάθεση των δύο κοινοτήτων.

Η ελεύθερη συγκατάθεση και η αφαίρεση της απειλής χρήσης βίας αποτελεί σήμερα τη μόνη ελπίδα για το σπάσιμο των διαχωριστικών γραμμών.

ΑΓΓΛΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 8

λυση και των άλλων εργατικών συνδικάτων της χώρας.

Σήμερα τα γεγονότα έχουν φτάσει σε μια καμπή. Η πρώτη απόδειξη δυναμικής συμπαράστασης ήρθε από τους εργαζομένους στις μεταφορές, και στους σιδηροδρόμους που αρνούνται να φορτώνουν υλικό. Το αποκωλύωμα αφής της αλληλεγγύης ήταν η οργάνωση κοινών επιτροπών απεργιακού αγώνα, των ανθρακωρύχων των σιδηροδρομικών των εργαζομένων στα λιμάνια, στις μεταφορές και των εργαζομένων για συντονισμό της ταξικής πάλης.

Σήμερα η γραμμή της μάχης έχει χαραχτεί. Από τη μια βρίσκονται οι εργάτες και από την άλλη οι αστοί. Αν η Ομοσπονδία Εργατικών συνδικάτων (TUC)

ακολουθήσει την ίδια χλιαρή στάση που ακολούθησε στην απεργία των Τυπογράφων και των μηχανοδηγών στους σιδηροδρόμους τότε υπάρχουν πιθανότητες να χαθεί η μάχη των ανθρακωρύχων που είναι μάχη για όλους τους εργάτες. Αν όμως η απεργιακή κητοποίηση μεγαλώσει και αγκαλιάσει και άλλους αποφασιστικούς για την οικονομία της χώρας τομείς η απεργία θα γίνει γενική. Μια γενική απεργία θα ανατρέψει την αστική κυβέρνηση και θα φέρει στην εξουσία το εργατικό κόμμα. Αυτή τη φορά το κόμμα θα βρεθεί κάτω από τρομαχτική πίεση να εφαρμόσει και σοσιαλιστικό πρόγραμμα για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι να βγουν από το αδιέξοδο που έχουν επιβάλει οι αστοί.

Κοινωνικές τάξεις στην Επανάσταση του 21

Κατηγορούν τους Μαρξιστές ότι παραποιούν την Ελληνική ιστορία με το να παρουσιάζουν στο φως της πάλης των τάξεων τις εσωτερικές συγκρούσεις στην πορεία της Ελληνικής Επανάστασης. Ότι τάχα μειώνουν τον ρόλο των κοτζαμπάσηδων και του ανώτερου κλήρου που «θυσιάστηκαν για την Ελληνική Ελευθερία» κι ότι μ' αυτό τάχα ζημιώνουν και την υπόθεση της αναγκαίας εθνικής ομοψυχίας απέναντι στους σημερινούς εχθρούς.

Ατράντακτη είναι η μέθοδος ιστορικής ανάλυσης του Μαρξισμού. Επαληθεύεται με πλήθος γεγονότα, ντοκουμέντα και ιστορικές μαρτυρίες όπως θα δούμε παρακάτω. Μάταια είναι η προσπάθεια των αστών ιστορικών να παραχαράξουν την ιστορική αλήθεια και να ντύσουν τον μανδύα του μάρτυρα και του ήρωα σε ανθρώπους που ποτέ δεν υπήρξαν ούτε καν θετικοί προς την Ελληνική Επανάσταση.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μια προσπάθεια ταξικής ανάλυσης της τότε ελληνικής κοινωνίας, και του ρόλου που διαδραμάτισε η κάθε τάξη ή στρώμα κατά την Επανάσταση.

Κατά τους δυο πρώτους αιώνες της τουρκοκρατίας η κοινωνική διαφοροποίηση παρουσιάζει πολύ αργό ρυθμό. Οι βασικές τάξεις παρέμειναν οι ίδιες που ήταν και στο Βυζάντιο. Φεουδάρχες και αγροτόδουλοι με ένα ενδιάμεσον στρώμα, τους μικροϊδιοκτήτες και βιοτέχνες. Από τον 18ον αιώνα όμως και εδώ τα πράγματα αλλάζουν. Εμφανίζονται νέα κοινωνικά στρώματα που αρχίζουν να παίζουν ρόλο στην κοινωνική ζωή.

Στην Κων/πολη σχηματίζεται μια αριστοκρατία που συγκεντρώνει όχι μόνο μεγάλο πλούτον, αλλά και πολιτική δύναμη. Η αριστοκρατία αυτή επολιτογραφήθηκε στην νεοελληνική ιστορία με το όνομα Φαναριώτες.

Οι πρώτοι Φαναριώτες έκαναν το επάγγελμα του δραγουμάνου (διερμηνέα) στην Υψηλή Πύλην. Το επάγγελμα αυτό τους κατέστησε πανίσχυρους κι έτσι, όταν άρχισε να αναπτύσσεται το εμπόριο, αυτοί πλούτισαν από τα δώρα των εμπόρων και βιομηχάνων οι οποίοι τους χρησιμοποιούσαν σαν μεσάζοντες για έκδοση αδειών κ.λ.π. Επίσης χρησιμοποιήθηκαν και ως Ηγεμόνες στην Μολδοβλαχία όπου ορισμένοι απόκτησαν αμύθητα πλούτη.

Οι Φαναριώτες λόγω της κοινωνικής τους θέσης, υπήρξαν τουρκόφιλοι και τυφλά όργανα της πολιτικής των Σουλτάνων. Μόνον όσοι υπέπεφταν στην δυσμένειαν του Σουλτάνου και της Αυλής αναγκάζονταν ν' αλλάξουν φρονήματα. Οι περισσότεροι Φαναριώτες δεν είχαν Ελληνικήν συνείδηση και ήσαν αντιδραστικοί σε όλες τους τις πολιτικές και κοινωνικές εκδηλώσεις. Πολύ λίγοι κατά το 1821 έλαβαν στον εθνικόν ξεσηκωμό, και αυτοί ήσαν εκείνοι που είχαν ήδη πέσει υπό δυσμένειαν.

Ο ανώτερος κλήρος δεν μπορεί ν' αξιώσει από τον Ελληνικόν λαόν καμμία συμπάθειαν για την δράση του κατά την Επανάσταση. Ο Πατριάρχικος θρόνος και οι Μητροπολιτικές θέσεις είχαν καταναλώσει

τους από αυτούς πεσκέσια. Γι' αυτό κατά το 1821 πολλοί κληρικοί των χωριών βρέθηκαν στο πλευρό του εξεγερμένου λαού.

Οι μεγαλοϊδιοκτήτες ήταν τα τζάκια κάθε χωριού ή πόλης. Αυτοί είτε προεστοί ελέγοντο είτε κοτζαμπάσηδες, είτε δημογέροντες, αποτελούσαν την άρχουσαν τάξη της εποχής. Η καταπίεση που έχει υποστεί η μεγάλη μάζα του πληθυσμού από αυτούς είναι απερίγραπτη. Οι ιστορικές μαρτυρίες που έχουμε από τους σύγχρονους ιστορικούς της Επανάστασης (Μακρυγιάννη, Τρικούπη, Υψηλάντη) είναι συγκλονιστικές. Η στάση τους κατά την Επανάσταση υπήρξε προδοτική και πολλές φορές συνεργάστηκαν με τους Τούρκους για να την καταπνίξουν. Μάταια προσπάθησαν οι αστοί ιστορικοί να τους δώσουν κάποιο εθνικό ρόλο. Την ιστορία δεν μπορεί καμμία ταχυδακτυλουργία τους να την αλλάξει γιατί υπάρ-

φορά ότι δεν ήσαν κακούργοι ληστές.

Η κλεφτουριά λοιπόν είναι μια ιδιότυπη μορφή της πάλης των τάξεων κατά την περίοδο πριν το 1821. Γι' αυτό η λαϊκή Μούσα τους ύμνησε τόσο πολύ.

— Μάνα μου εγώ δεν κάθομαι να γένω νοικοκύρης να κάμω αμπελοχώραφα κοπέλια να δουλεύουν και νάμαι σκλάβος των Τούρκων, κοπέλι στους γερόντους.

Όπως βλέπουμε πολλοί δεν ανέχονται τον Τούρκικο ζυγό και την εκμετάλλευση των Ελλήνων αφεντάδων και πηγαίνουν στα βουνά.

Εγώ ραγιάς δεν γίνομαι, Τούρκους δεν προσκυνάω δεν προσκυνώ τους άρχοντες και τους κοτζαμπάσηδες μου' καρτερώ την άνοιξη, ναρθούν τα χελιδόνια

αγοραπωλησία ασχρήστων συναλλαγής. Λόγω της ασκήσεως της δικαστικής εξουσίας την οποίαν είχαν, τους καθιστούσε στις επαρχίες τσάπηδες με πολλά δικαιώματα και ως εκ τούτου ασύδοτους εκμεταλεύτες των μεσαίων και λαϊκών στρωμάτων.

Εκμεταλεύτες του λαού ήσαν και οι καλόγεροι οι οποίοι όχι μόνον είχαν μεγάλες εκτάσεις γης, αλλά με διάφορα τεχνάσματα κατόρθωναν να προσθέτουν έμμεσα και διάφορα βάρη στις λαϊκές μάζες. Η συνηθέστερη μέθοδος ήταν να γυρίζουν τις επαρχίες με διάφορες νεκροκεφαλές τις οποίες παρουσίαζαν ως κεφαλές αγίων και έτσι εφορολογούσαν τους απλοϊκούς ανθρώπους, τόσο σε είδος όσο και σε χρήματα τα οποία έπαιρναν «για λογαριασμό του Αγίου».

Αντίθετα οι παπάδες ήσαν και αυτοί φτωχοί άνθρωποι. Ως εκ τούτου, οι περισσότεροι από αυτούς ανήκουν στην λαϊκή μάζα, είχαν κοινά συμφέροντα, υπέφεραν και αυτοί την καταπίεση των Τούρκων και κοτζαμπάσηδων καθώς επίσης και των δεσποτάδων οι οποίοι εξή-

χουν οι ιστορικές μαρτυρίες της εποχής.

Άλλο κοινωνικό στρώμα που διεισμορφώθη σιγά-σιγά σε τάξη με δική τους ψυχολογία και συμφέροντα ήταν οι έμποροι. Οι έμποροι όπως και οι βιομηχανοί είχαν κοινά συμφέροντα και γι' αυτό πολλές φορές ήλθαν σε σύγκρουση με τους μεγαλοϊδιοκτήτες κοτζαμπάσηδες και το Πατριαρχείο.

Η μεγάλη όμως μάζα του Ελληνικού πληθυσμού ήταν οι ακτήμονες και φτωχοί αγρότες. Η φτώχεια των και η κακομοιριά των ήταν ο παντοτινός τους σύντροφος. Αυτό το κατάντημα προκαλούσε την αγανάκτηση των λαϊκών μαζών, αλλά δεν ήτο δυνατό να γίνει καμμία μεταβολή. Εκ των πραγμάτων ήταν αδύνατος ένας μαζικός ξεσηκωμός. Μόνο τοπικές εξεγέρσεις μπορούσαν να γίνουν που πολλές φορές επνίγοντο στο αίμα.

Εάν δεν ήταν δυνατή να γίνει μια κοινή μαζική δράση κατά των εκμεταλετών τους, δεν ήτο δύσκολο όμως η ατομική δράση. Έτσι, γέμισαν τα βουνά «κλέφτες» με την δια-

να βγουν οι βλάχες στα βουνά, να βγουν οι βλαχοπούλες.

Οι κλέφτες όμως δεν πείραζαν την φτωχολογία, τουναντίον την βοηθούσαν. Κτυπούσαν τους προύχοντες και τους κοτζαμπάσηδες, χρησιμοποιώντας πολλές φορές ωμή βία εναντίον τους. Γι' αυτό οι προεστοί τους μισούν θανάσιμα και συνεργάζονται με την Τούρκικη εξουσία για την εξόντωση της κλεφτουριάς.

Κατά την εποχήν αυτήν, εκτός από τους λόγους που σημειώνουμε ως ανασταλτικούς κάθε γενικότερης μαζικής εξέγερσης εναντίων των εκμεταλετών τους, παρουσιάσθη και η έλλειψη ηγετών του λαού. Οι τότε συνθήκες καθιστούσαν δύσκολο την εμφάνιση λαϊκών ηγετών. Η ανερχόμενη όμως αστική τάξη βρήκε πολλούς αρχηγούς για να διεκδικήσει τα δικαιώματά της και να προστατεύσει τα συμφέροντά της. Μέσα στις συντεχνίες που δημιουργήθηκαν στις Ελληνικές παροικίες ήταν εύκολη η διάδοση των νέων επαναστατικών ιδεών που είχαν τις ρίζες τους στην Γαλλική Ε-

πανάσταση, η οποία δημιούργησε νέες συνθήκες στην Ευρώπη και πολλές ελπίδες στους σκλαβωμένους λαούς, εκτόπισε το φεουδαρχισμό και σάλπισε νέα κηρύγματα για την απελευθέρωση των λαϊκών στρωμάτων.

Κατά την περίοδον αυτήν εμφανίστηκε μία μεγάλη προσωπικότης. Ήταν ο Ρήγας Βελεσπλίης, ψευδώνυμον του Αντώνη Κυριαζή. Πίστευε ότι για την αποτίναξη του Τουρκικού ζυγού χρειαζόταν πρώτ' απ' όλα οργάνωση. Έκανε Εταιρεία στην οποία δεν έδωσε χαρακτηρισμό Ελληνικόν αλλά πανβαλκανικό. Δεν πρόφτασε να τελειώσει το έργο του γιατί δολοφονήθηκε από τις Αυστριακές αρχές όπου προδόθηκε από ανθρώπους του Πατριαρχείου.

Το έργο του το συνέχισαν τρεις εμπόροι όπου ίδρυσαν την Φιλικήν Εταιρείαν και επί επτά χρόνια δούλεψαν υπεράνθρωπα για να προετοιμάσουν την Επανάσταση.

Η αστική τάξη, άσχετα αν αργότερα πέρασε στην αντίδραση, έπαιξε κατά τους χρόνους εκείνους προοδευτικό ρόλο, και μάλιστα ρόλο πρωταγωνιστού στην προπαρασκευή και οργάνωση της Επανάστασης του 1821.

Το Πατριαρχείο στάθηκε ο μεγαλύτερος εχθρός των Φιλικών και Επαναστατικών Ιδεών. Ο Γρηγόριος ο Ε' μάλιστα εξέδωσε βιβλίο με τίτλο «Πατρική διδασκαλία» στο οποίο καταφέρτε φανατικά εναντίων αυτών των ιδεών και γίνεται διδασκαλία εναντίον «πάσης εθνικής εξεγέρσεως» διότι οι Τούρκοι θεόθεν κατέκτησαν την Ελλάδα. Υπήρξε ο φανατικώτερος τουρκολάτρης και ανθετικώτερος Πατριάρχης, μέχρι που έφθασε στο σημείο να γίνη πλαστογράφος πράγμα που ανάγκασε τον Κοραή να διαμαρτυρηθή και να εκδώση την «Αδελφική διδασκαλία». Έστειλε επανειλημμένα εγκυκλίους οι οποίες υπάρχουν ακόμα όπου κατηγορούσε δριμύτατα τους φιλελεύθερους ότι εφάνηκαν ασυνείδητοι απέναντι στην «Τουρκική Κραταία Βασιλεία» που τόσα πολλά τους έδωσε, ώσπου έφθασε στο σημείο να αφορισθί τον Υψηλάντη (υπάχει ο αφορισμός καθώς και οι εγκύκλιοι) και την Επανάσταση του 1821 και να καλέι τους Έλληνες να λύσουν τον όρκο που έδωσαν στην Φιλική Εταιρεία κι' αυτός θα τους συγχωρέσει. Συνεπώς ο Γρηγόριος ο Ε' δεν υπήρξε εθνομάρτυς. Βεβαίως ανέβηκε στο ικρίωμα, αλλά από παρεξήγηση, λόγω του αναπυθνέντος φανατισμού του τουρκοκού όχλου, κατόπιν της έκτασης που πήρε το κίνημα των Φιλικών. Ο θάνατός του είναι μια πολιτική δολοφονία σε εποχή επαναστατικού αναβρασμού.

Αυτή είναι η Ιστορική αλήθεια. Κανένας λόγος δεν τον ανάγκασε να αφορισθί την Επανάσταση όπως ισχυρίζονται διάφοροι συγγραφείς, διότι ο αφορισμός ενός Πατριάρχη θα μπορούσε να έχει ολέθριες συνέπειες για την τύχη της Ελληνικής Επανάστασης.

Σημειώσεις από το βιβλίο του Γ. Κορδάτου «Η κοινωνική σημασία της Ελληνικής Επανάστασης του 1821»

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Μια κουβέντα κάναμε και μεις, να μας δώσουν λίγο δάσος για να μεταφέρουμε τον Ιππόδρομο εκεί, και ξεσηκώθηκε ο κόσμος εναντίον μας les και κάναμε κανένα έγκλημα.

Τόσο καιρό είναι που μένει αναξιοποίητο, είπαμε να το αξιοποιήσουμε. Καφετερίες θα κάναμε, πισίνες θα κάναμε, παγκάκια για τους ερωτευμένους θα κάναμε τί άλλο θέλετε λοιπόν; Η μήπως τώρα που είναι έτσι πηγαίνει κανείς, εκτός από κανένα ζευγαράκι στα κρυφά.

Σαν να μην έφτανε αυτό, οι κομμουνιστές μας κατηγορούν κι' από πάνω

Ο Ιππόδρομος στην Αθαλάσσα

ότι κερδίζουμε εκατομμύρια. Εμείς τα κερδίζουμε ή ο Κυπριακός λαός για τον οποίο φροντίζουμε να του δίνουμε δουλειά να δουλεύει; Φυσικά αφήνουμε και μεις μερικά ψίχουλα να ζούμε πότε εδώ, πότε στην Ελβετία αλλά τι θέλετε τέλος πάντων να μας πάρετε και το βρακι μας;

Τόσο αχάριστοι μάλιστα είναι που θέλουν να μας κρατικοποιήσουν και τον Ιππόδρομό μας, την ζωή μας. Εμείς πήγαμε στο Υπουργείο Γεωργίας για

μαλλί που λένε κι' αυτοί θέλουν να μας στείλουν κουρεμένους. Τόσα χρόνια η ιδιωτική πρωτοβουλία κάνει θαύματα που, ούτε κι' ο Χριστός κατάφερε να κάνει, και τώρα θέλουν να μας κρατικοποιήσουν. Κρατικοποίηση τα λπάσματα, κρατικοποίηση ο Ιππόδρομος, κόκκινοι τέλος πάντων θα γίνουμε; Αν ζήλεψαν τα πλούτη μας ας δουλέψουν κι' αυτοί να χύσουν ιδρώτα, για να κάνουν χρήματα, κι' όχι με του ψύλλου πήδημα να

κάνουν απεργίες και διαδηλώσεις, και να τα θέλουν όλα έτοιμα.

Εμείς μπορεί νάμαστε λίγοι, 150 το σύνολο, αλλά το θάρρος μας δεν το χάνουμε. Γι' αυτό θα ξανακάνουμε αίτηση να μας δώσουν χαλίτικη γη.. Στο κάτω-κάτω σχεδόν πρόσφυγες είμαστε κι' εμείς. Τόσους και τόσους συναδέλφους μας, τους δώσανε για να κτίσουν ξενοδοχεία ακόμα και πάνω στις αμμουδιές, εμάς γιατί να μας αδικήσουν;

Έτσι λοιπόν πιστεύουμε ότι τελικά η δικαιοσύνη θα επικρατήσει κι' ο νέος μας ιππόδρομος δεν θ' αργήσει να γίνει πραγματικότητα σε κάποια Αθαλάσσα, όπως όλοι μαζί αδελφωμένοι θ' απολαμβάνουμε την πισίνα, την καφετερία και τα παγκάκια με την ελπίδα κάποια μέρα να κερδίσετε κι' εσείς κι' έτσι να γίνουμε 151.

Με όλη την ειλικρίνειά μας για τα 150 μέλη της Λέσχης Ιπποδρομιών Γιώργος Κυπριαίος

ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Καμία συνεργασία με τη δεξιά

Ούτε ψήφο στους εκπροσώπους του κεφαλαίου

Στις 6 του Μάη διεξάγονται στην Κύπρο οι εκλογές για ανάδειξη των Κοινοτικών Αρχών και των Συμβουλίων Βελτιώσεως.

Αυτή θα 'ναι η δεύτερη φορά που γίνονται τέτοιες εκλογές μια και πριν από το 1979 είχαμε το αναχρονιστικό, αποικιοκρατικό σύστημα των διορισμένων αρχών. Οι εκλογές αυτές αποχτούν ιδιαίτερη σημασία και από το γεγονός ότι διεξάγονται με το αναλογικό σύστημα για πρώτη φορά. (Το 1979 έγιναν με βάση το πλειοψηφικό).

Οι κοινοτικές εκλογές γίνονται σε μια κρίσιμη περίοδο για την εργατική τάξη, όπου το εθνικό ζήτημα βρίσκεται σε νέα βαθειά αδιέξοδα ενώ οι κεφαλαιοκράτες προσπαθούν να χτυπήσουν το εργατικό κίνημα φορτώνοντας τα σπασμένα της οικονομικής κρίσης στους ήδη βαρυσφορτωμένους ώμους του εργάτη. Γίνονται επίσης σε μια περίοδο όπου η κυβέρνηση Κυπριανού έχει ξεφτίσει σ' όλα τα επίπεδα και τομείς αφού αναγκάζεται συνεχώς να έρχεται σε σύγκρουση με την εργατική τάξη και το ΑΚΕΛ (φορολογίες, Πολυεθνική Λιβάνου, ΕΟΚ, Συμβούλιο Εμπορίας Σταφυλιών, Συνεργατισμός, ΠΙΚ κλπ, κλπ).

Οι Κοινοτικές εκλογές πρέπει λοιπόν να χρησιμοποιηθούν για να δείξουμε στην δεξιά κυβέρνηση και τους κεφαλαιοκράτες ότι δεν εγκρίνουμε την πολιτική τους. Ότι η εργατική τάξη έχει τη δύναμη να τους αντισταθεί και να πάρει στα χέρια της την πρωτοβουλία για την διοίκηση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Για να καταφέρουμε να δώσουμε αυτό το μήνυμα στην κυβέρνηση και στη δεξιά πρέπει

να επιμένουμε στην πολιτικοποίηση των κοινοτικών εκλογών.

Η κατάσταση που επικράτησε το 1979 όπου γίνονταν όλων των λογίων οι συνεργασίες - συμμαχίες με κοινά ψηφοδέλτια - πολλές φορές μέχρι και ΑΚΕΛ-ΔΗΣΥ ή ΕΔΕΚ-ΔΗΣΥ δεν πρέπει να επιτραπούν. Τα μέλη και οι οπαδοί των αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ πρέπει να φροντίσουν να αποτραπούν τέτοιες τάσεις.

Οι δικαιολογίες ότι πρέπει να συνεργαστούμε σε τοπικό επίπεδο με οποιοδήποτε γιατί οι Κοινοτικές Αρχές αφορούν έργα τοπικά που δεν έχουν σχέση με την γενικότερη πολιτική πρέπει να ξεσκεπαστούν και να παρμεριστούν.

Πως μπορεί μια αδύναμη τοπική Αυτοδιοίκηση να κάνει «έργα» - να λύσει τα καυτά προβλήματα της υδατοπρομήθειας, των δρόμων, της φορολογίας της ρύπανσης, των κοινοτικών υπηρεσιών, και τόσα άλλα χωρίς χρήματα από την Κεντρική Κυβέρνηση;

Παρά την αλλαγή του αποικιοκρατικού νόμου ο θεσμός της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στην Κύπρο παραμένει αδύναμος κι οπισθοδρομικός.

Η διοίκηση ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΕΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. Ούτε μπορεί να περάσει με τη δεξιά στην εξουσία στην Κεντρική Κυβέρνηση.

Η δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού μπροστά στην οικονομική κρίση - αντί να πάρει απ' αυτούς που έχουν πλουτίσει από τον ιδρώτα του λαού από αυτούς που θησαύρισαν ακόμα κι' από το πραξικόπημα και την εισβολή - αποφάσισε να χτυπήσει τους μισθούς και τα ωφελήματα των

εργαζομένων.

Αποφάσισε ακόμα να περικόψει τις κοινωνικές δαπάνες του κράτους.

Τι σημαίνει αυτό για την Τοπική Αυτοδιοίκηση; Σημαίνει πως αντί για πρόοδο θα 'χουμε κι άλλο πτωχόρισμα στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Σημαίνει πως τα χρόνια προβλήματα θα οξυνθούν ακόμα περισσότερο.

Οι Κοινοτικές Εκλογές πρέπει λοιπόν να μετατραπούν σ' ένα εργατικό δημοψήφισμα ενάντια στην κυβέρνηση Κυπριανού και τη δεξιά του Συναγερμού που εκπροσωπεί το μεγάλο κεφάλαιο (ανεξάρτητα αν έχει στους κόλπους του και εργάτες ή ακόμα και καλούς γνώστες και αγωνιστές για τα τοπικά προβλήματα σε τοπικό επίπεδο).

Τα μέλη των αριστερών κομμάτων πρέπει να υποχρεώσουν την ηγεσία τους να αφήσει τα γραφεία και μαζί με τις τοπικές επιτροπές και τους αγωνιστές της βάσης να μπουν σε μια μαχητική προεκλογική εκστρατεία με έντονο πολιτικό περιεχόμενο.

Δυστυχώς και φέτος όπως και στις εκλογές του 79, του 81 και του 83 τα δύο αριστερά κόμματα θα κατέλθουν στις εκλογές διασπασμένα. Μάλιστα τις πιο πολλές φορές τσακώνονται μεταξύ τους πολύ πιο έντονα παρά όσο τσακώνονται με τη δεξιά. Αυτή η συνεχιζόμενη κατάσταση απογοητεύει την αριστερή εργατική βάση των δύο κομμάτων και κλέβει χιλιάδες ψήφους από την αριστερά.

Οι φετινές κοινοτικές εκλογές πρέπει να χρησιμοποιηθούν για να αρχίσει να σπάει αυτή η ολέθρια διάσπαση.

Ο κοινός μας εχθρός είναι η ντόπια αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές μάστορες τους. Αυτό αρχίσει να φαίνεται με τις πρόσφατες ψηφοφορίες στη Βουλή όπου ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ και ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ αναγκάζονται ξανά και ξανά να ψηφίσουν ταξικά.

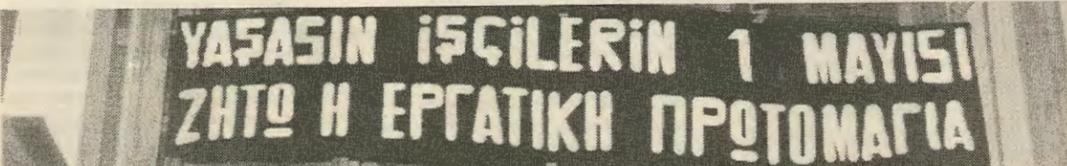
Αυτό έγινε σε σχέση με την παροχή διευκολύνσεων στην Πολυεθνική του Λιβάνου, σε σχέση με την ένταξη στην ΕΟΚ και στη ψηφοφορία για την δημιουργία Συμβουλίου Εμπορίας Σταφυλιών.

Αν τα δύο αριστερά κόμματα συμφωνούν στα βασικά αυτά ζητήματα γιατί δεν προχωρούν στη συζήτηση έστω κι άλλων θεμάτων με στόχο την υιοθέτηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος που να αγκαλιάζει και την Τοπική Αυτοδιοίκηση και την Κεντρική Κυβέρνηση;

Αυτή την πρωτοβουλία - μια και για μικροκομματικούς ή άλλους λόγους δεν την αναλαμβάνει η ηγεσία - αρχίσουμε να τη σπρώχνουμε εμείς τα απλά μέλη ή στελέχη από τα κάτω.

Οι Κοινοτικές Εκλογές είναι μια ευκαιρία. Το ελάχιστο τέλος που πρέπει να καταφέρουμε στις λίγες μέρες που μας απομένουν είναι να αποτρέψουμε οποιαδήποτε σύμπραξη ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ ή ΕΔΕΚ - ΔΗΚΟ ή οποιουδήποτε άλλους συνδυασμούς με τη δεξιά.

Οι κεφαλαιοκράτες και οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι της δεξιάς πρέπει να πάρουν ένα καθαρό μήνυμα. ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΟΥΤΕ ΨΗΦΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ.

Συνέχεια από τη σελ. 1

βώς τα αντίθeta: Αύξηση του πληθωρισμού, αύξηση των ελλειμμάτων, όξυνση του προβλήματος της ανεργίας, πείνα και μιζέρια για τους εργαζόμενους.

Αντί να μεθοδεύουν το κτύπημα των μεροκαμάτων μας εξηγούν οι αστοί που βρίσκουν τα εκατομμύρια που φυγαδεύουν στις τρέπεζες της Ελβετίας ή κτίζουν παλάτια εκατοντάδων χιλιάδων λιρών.

Αν πραγματικά οι θυσίες από μέρους της εργατικής τάξης οδηγούσαν σε λύση των προβλημάτων τότε η εργατική τάξη δεν είχε κανένα λόγο να μην υποστεί αυτές τις θυσίες. Όμως τώρα πια είναι αποδειγμένο πως η κρίση είναι κρίση του ίδιου του συστήματος και μόνο η συνεχής ταξική πάλη είναι που θα δώσει το τελειωτικό κτύπημα σ' αυτή την θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού.

Μέρες σαν κι αυτές οι Κύπριοι εργάτες φέρνουν στη μνήμη τους μαζί με τους μαρτύρους του Σικάγου και τους

δικούς μας μαρτύρους του 1948 και των άλλων αγώνων της εργατιάς. Πρέπει όμως να προετοιμαζόμαστε για παρόμοιες συγκρούσεις, στις μέρες μας γιατί αυτές οι μέρες είναι αναπόφευκτο να ξανάρθουν. Χωρίς προετοιμασία είναι πολύ πιθανό τα σχέδια των αστών για το κτύπημα του βιοτικού επιπέδου να περάσουν.

Χρειάζεται πρώτ' απ' όλα η ενότητα του εργατικού κινήματος κάτω από ενιαίο συνδικαλιστικό κογκρέσο των Συντεχνιών μ' ένα αγωνιστικό πρόγραμμα πάλης για:

- (i) Κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο
- (ii) Αύξηση των κοινωνικών παροχών όπως υγεία, παιδεία, συντάξεις, επιδόματα ανεργίας κ.λ.π.
- (iii) Ίση πληρωμή για ίση δουλειά
- (iv) Να δωθεί τιμήριθμος σ' όλους τους εργαζόμενους
- (v) Αξιοπρεπές μίνιμουμ εισόδημα.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα πάλης επιβάλλει το σπάσιμο

κάθε συνεργασίας των αριστερών κομμάτων με την αστική τάξη και παράλληλο κάλεσμα των Τουρκοκυπρίων εργατών σ' ένα κοινό αγώνα για το διώξιμο της δικής τους αστικής τάξης. Δεν υπάρχει τίποτε που να χωρίζει τους Τ/Κ και Ε/Κ εργάτες παρά μόνο τα σύνορα που οι δυο αστικές τάξεις δημιούργησαν για να μας κρατούν χωρισμένους. Ο αγώνας ενάντια στην αστική τάξη είναι και αγώνας για κατάργηση των συνόρων.

Αν και πέρασαν 99 χρόνια από την 1η Μαΐου 1885 που οι εργάτες έβαψαν με το αίμα τους τους δρόμους του Σικάγου, για τους εργάτες όλου του κόσμου η μάχη εκείνη δεν τέλειωσε αλλά συνεχίζεται. Το κυπριακό εργατικό κίνημα πρέπει να ενώσει και τις δικές του δυνάμεις μαζί με το παγκόσμιο εργατικό κίνημα μέχρι που να πάψει ο καπιταλισμός να ξαπλώνει την πείνα και την εξαθλίωση, στον κόσμο, μέχρι την οικοδόμηση της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικό: £2.500
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερική: £4.500